

Crimen Fori Ecclesiastici

Seu Decretalium Gregorii IX. Pont. Max. Liber V ; Brevi Methodo ad discentium utilitatem Expositus, In quo præcipuae circa Materiam hujus Libri Quinti, quae tum in Theoria, tum in praxi occurrunt, difficultates solvuntur, allatis etiam contrà sentientium fundamentis, & horum solutionibus

Accedunt tres Indices, unus Titulorum initio Operis, duo rerum, & verborum notabilium in calce ejusdem, prior quidem super Tomum præsentem, alter compendiosus super Universum Jus Canonicum

Schmalzgrueber, Franz

Ingolstadii, 1727

VD18 13510827-001

§. I. De Pœnitentia, prout est Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75255)

S U M M A R I U M.

1. Pœnitentia est Sacramentum.
2. A Christo institutum.
3. Hujus forma.
4. Materia.
5. Minister.
6. Necessitas.
7. &c. Quando urgeat ejus præceptum.
12. &c. An sæpius in anno?
14. &c. Quinam teneantur præcepto Confessionis annuæ?
18. &c. Quo anni tempore?
21. &c. An eidem præcepto satisfiat per Confessionem validam.
24. &c. Quæ sint pœnæ neglectæ Confessionis annuæ?
27. Quid sit Approbatio, & quæ ejus necessitas?
28. 29. Quis approbare possit?
30. An necessaria illa sit etiam Graduatis?
31. A quonam Episcopo danda sit Approbatio?
32. Quando, & quomodo concedi solet, & possit ab Episcopo?
33. An Episcopus negare Approbationem possit, non præmissis Examine?
34. An sufficiat Approbatio petita, & ab Episcopo negata?
35. An restringi illa possit ad certum tempus, locum, vel personas?
36. An valeat Absolutio collata à Sacerdote, quam Episcopus idoneum judicavit, cum reipsa non esset?
37. An semel data ab Episcopo, vel ejus Successore revocari possit?
38. Quid sit Jurisdictio Confessarij, & quæ ejus necessitas?
39. Quotuplex sit Jurisdictio fori Conscientiæ?
40. Quomodo acquiratur Jurisdictio, seu potestas absolvendi delegata?
41. An in mortis articulo absolvere possit Sacerdos simplex, presente proprio, & privilegiato, & Excommunicatus vitandus, presente non excommunicato?
42. An à reservatis absolutus in articulo mortis, hoc cessante, se sistere superiori debeat?
43. Quomodo in foro Pœnitentiæ interno exercenda Jurisdictio tacite commissæ intelligatur?
44. Quæ sit praxis Privilegij, Ordinibus Religiosis concessi ad audiendas Confessiones quorumcumque fidelium.
45. Quinam habeant facultatem eligendi sibi Confessarium?
46. Utrum hæc facultas acquiri possit consuetudine?
47. Quid sit Casuum Reservatio?
48. Quæ peccata Reservationi obnoxia sint?
49. Cui competat potestas reservandi peccata?
50. Quinam casus Episcopis sint reservati?
51. Quinam reservari à Prelatis Regularibus possint?
52. Casus reservati in Societate JESU.
53. An reservacionem incurvant etiam ignorantes?
54. Quis absolvere possit à Casibus reservatis?
55. Quis ab Episcopalis?
56. Quis Religiosos ab ijs, quos reservavit eorum Superior?
57. 58. Quid dicendum de peregrinis habitibus Casum reservatum?
59. &c. Quid sit Sigillum Sacramentale, & quo jure inducitur?
63. &c. Quis eodem obligetur?
66. &c. Quanam sub illud cadant.
69. &c. An notitiâ ex confessione hauriâ, liceat uti in gubernacione, & alijs actibus externis concernentibus pœnitentem?
72. An violati Sigilli reus sit Confessarius, revelans peccatum sibi in Confessione detestum, si peccatorem non nominet?
76. Cui virtuti adversetur violatio Sigilli Sacramentalis?
77. An ob parvitatem materia possit fieri peccatum veniale?
78. An dispensari in eo possit?
79. Pœna violantis sigillum.
80. Requisita, ut incurranter.
81. 82. Quis sit Judex in causa fractionis sigilli?
83. &c. An hic procedere adversus violatorem sine pœnitentis licentia possit?
87. &c. An, & qualis probatio sit necessaria, & Novatianos, ad quos postea accesserunt Lutherus, Calvinus, alique affectu. Pater ex Conc. Flor. sess. ult. in Decret. Union. & Trid. sess. 14. can. 1. & 2.

2. **Q**uæritur 1. an Pœnitentia sit Sacramentum, an, & quando à Christo institutum, & quæ sit ejus materia, forma & Minister? **W. I.** Pœnitentia est Sacramentum novæ Legis, distinctum ab alijs. Est Catholica veritas contra Mon-

tanistas, & Novatianos, ad quos postea accesserunt Lutherus, Calvinus, alique affectu. Pater ex Conc. Flor. sess. ult. in Decret. Union. & Trid. sess. 14. can. 1. & 2. Hoc Sacramentum est institutum à Christo post Resurrectionem, uti tunc tenent

nent omnes contra *Arma an.* apud Dica-
still. *D. 4. dub. 2.* qui pura it esse institu-
t m à Christo sub initium prædicat o is;
item contra alios apud Tann. *q. 1. n. 6.* qui
dixerunt institutum esse: à DEO in Paradiso
sub monti initium. Responſio patet ex
Trid. *ſeſſ. cit. c. 1. de Sac. Pœnit.* ibi, *Do-*
minus autem Sacramentum Pœnitentiæ tunc
præcipue instituit. cum à mortuis excitatus,
inſiſſet in Diſcipulos ſuos, dicens, Ac-
cipite Spiritum Sanctum: quorum remiſeritis
peccata, remittuntur eis; & quorum retinue-
ritis, retenta ſunt: quibus verbis iisdem ſuis
Apoſtolicis dedit potestatem in Corpus suum
Myſticum, quod fideles conſtituunt.

3. Forma hujus Sacramenti ſunt verba
Abſolutionis Sacerdotalis, *Ego te abſol-*
vo à peccatis tuis: ex quibus licet eſſen-
tialia tantum ſint *Abſolvo te,* reliqua tamen
addi debent, præſertim in articulo mortis,
ſecundum quosdam ſub mortali, ſecun-
dum alios ſub veniali. Debet autem abſo-
lutio fieri per verba formalia, & hæc verba
dirigi debent in pœnitentiam præſentem,
prout decrevit *Clemens VIII.* Hinc inva-
lidum eſt abſolvere nuntio, ſigno, aut
ſcripto; item abſolvere abſentem, quod
docuit *Alenſ. Med. n.* & alij. Sufficiunt
tamen verba prædictis æquivalentia, qui-
bus ſenſus non immutatur, ut ſiquis reveren-
tiæ cauſâ dicat: *Abſolvo D. minationem, Ex-*
cellentiam, vel Majeſtatem veſtram. Con-
trà non valet, ſi dicas, *Abſolvat te DEUS,*
vel *abſolvat te Chriſtus.*

4. Materia alia eſt remota, alia pro-
xima. *Materia remota,* & circa quam
actus pœnitentis, & Sacerdotalis abſolu-
tio verſatur, ſunt peccata omnia actualia
commiſſa poſt Baptiſmum mortalia quidem
non dum ſubjecta clavibus neceſſaria, venia-
lia verò, & mortalia, à quibus abſolutio jam
ſemel rite eſt impetrata, ſufficiens, & ido-
nea, ut colligitur ex *Extrav. 1. int. comm.*
de Privileg. & docet praxis fidelium, ad
majorem ſui conſuſionem, & conſequen-
dam uberioſiorem gratiam, panarumque re-
miſſionem inſtuentium Confeſſiones an-
nuas, & generales à tota vita de peccatis,
quæ jam aliquando clavibus rite ſubjece-
runt.

Materia proxima ſunt actus pœ-
nitentis tres, ſcilicet Contritio, Confeſ-
ſio, & Satisfactio: quæ ultima Sacra-
mentum integraliter perficit; priores au-
tem duæ ad eſſentiam pertinent, ut com-
muniter notant DD. contra *Sotum,* qui to-
tam eſſentiam ponit in abſolutione.

5. *Minister* hujus Sacramenti eſt
ſolus Sacerdos: prout patet 1, ex Scriptu-
ra *Joan. 20.* ubi Chriſtus ad ſolos Apo-
ſtolicos, ac Diſcipulos Sacerdotes, & in his
ad eos, quibus eadem poteſtas legitime
communicabitur: dicit: *Accipite Spiritum*
Sanctum. quorum remiſeritis peccata &c. 2.
R. P. S. b. m. alz. g. ueber L. V. T. II.

Ex Flor. in *Decret. de Sacram. & Trid. ſeſſ.*
14. c. 6. & can. 10. de Sac. Pœnit. 3 ex
Bulla *Martini V. in Concil. Conſtant.* contra
errorem *Wickliffi,* & *Leonis X.* contra *Lu-*
tberum, affirmantem, omnes fideles,
etiã pueros, & mulieres habere pote-
ſtatem remittendi pœnitentibus peccata,
4 ex traditione, & perpetuo uſu Eccleſiæ.
Neque obſtat *c. ſures 2. de ſurt.* ubi pote-
ſtas abſolvendi videtur tribui etiam Diacono,
ibi: *Si comprehenſi, aut vulnerati Pres-*
bytero, vel Diacono conſeſſi fuerint,
Communione eis non negamus; nam tex-
tus iſte videtur mendoſus eſſe: quod pa-
ter ex eo; quia in *Concil. Tribur. can. 31.*
unde deſumitur, non habentur hæc verba
Vel Diacono, ſed iſta *Drôque. & Sacerdoti.*

Quæritur 2, an, & quomodo Sacra-
mentum Pœnitentiæ neceſſarium ſit poſt
Baptiſmum in peccatum mortale lapſis?
7. his neceſſarium eſt in re, vel in voto ne-
ceſſitate mediij, non quidem ex natura rei:
poterat enim Chriſtus Dominus hoc Sacra-
mentum inſtituere, ut utile, & con-
veniens ad ſanitatē animæ recuperandam,
non ut neceſſarium, & obligationem: ſed
ex præcepto Divino, quod nobis expoſuit
Trid. *ſeſſ. 14. c. 4. & can. 10. de Sac. Pœnit.*
Votum Sacramenti Pœnitentiæ continetur
in dilectione DEI ſuper omnia, & in Con-
tritione Charitate formata: & hinc qui
peccata ſua actu conſiteri inculpabiliter
non valet, ejusmodi actus virtute conſe-
qui ſalutem nihilominus poteſt; habent
enim hi actus, antecedenter ad actualem
hujus Sacramenti receptionem, vim delendi
peccatum mortale, & recuperandi gra-
tiam per peccatum amiſſam. Trid. *c. 4. c. 14.*
& *ſeſſ. 6. c. 14.*

Dub. 1. quando peccati mortalis
8. reus ex præcepto Divino obligetur ad Sa-
cramenti iſtius uſum? *Certum eſt* obli-
gari ſaltem in articulo, ſeu probabili pe-
riculo mortis, undecunque, etiam ex ſen-
tentia Judicis imminentis. *Suar. D. 15. ſeſſ.*
6. n. 1. Palao D. un. p. 3. n. 7. Stoz Trib. Pœ-
nit. p. 3. q. 1. art. 3. n. 12. Vallens. hic §. 7.
n. 4. König n. 11. Wief. n. 12. & plerique
melioris notæ TT. ſunt enim tunc adhi-
benda media neceſſaria ad ſalutem, tale
medium autem Chriſtus eſſe voluit Confeſ-
ſionem Sacramentalem, ſi copia habeatur
Confeſſarij, ergo. *Conſ.* quia hoc præ-
ceptum impleri debet in hac vita, ergo ad
minimum in articulo mortis, vel ante ſi
tunc probabiliter timeatur non futura copia
Confeſſarij.

Difficultas eſt, an extra mortis di-
9. crimen ex vi ſolius præcepti Divini detur
obligatio conſitendi? *Negant* non pau-
ci maximi in S. Theologia nominis DD.
quod non ſatis conſtet de aliquo præcepto,
quod obligationem iſtam injungat aut de

tempore, quod hujus obligationis executioni extra periculum mortis determinatum à Christo sit. Verùm hæc ratio nihil probat; nam nec actibus Fidei, Spei, & Charitatis efficiendis certum tempus determinatum est, & tamen hos actus efficiendi obligatio Jure naturali datur.

10 Dicendum igitur, susceptionem hujus Sacramenti ab eo, qui se reum peccati mortalis agnoscit etiam seclusâ Lege Ecclesiasticâ, & Divino solum præcepto spectato, sine peccato non posse diu v. g. ultra tres, aut quatuor annos differri. Ratio est, quia tenetur peccator redire in gratiam cum DEO, eique satisfacere, ita quidem, ut praviter peccet poenitentiam procrastinando, prout patet *Ecccl. 5. v. 8. Prov. 1. v. 28. Rom. 2. v. 4.* ubi DEUS peccatores non solum à poenitentia procrastinatione dehortatur, sed ejus dilationem etiam, præsertim usque ad articulum mortis, tanquam vocationis gratiaque, & amicitia Divina vilipensionem, contemptumque severè reprehendit, ergo tenetur etiam ad medium in hunc finem à Christo institutum. Tale unicum est Confessio Sacramentalis in casu, quo copia est Confessoris, ergo &c. *Conf.* voluit Christus fideles per distinctam peccatorum Confessionem non solum absterri à frequentia peccandi, sed etiam à Confessario juvari, ne toties relabantur. hunc autem finem non obtineret, se semel tantum sub exitum vitæ tenerentur confiteri, ergo ipsa intentio finis fuit simul voluntas instituendi Sacramentum poenitentia hoc ritu, & obligandi ad Confessionem sæpius peragendam.

11 Neque obstat argumentum in contrarium allatum; nam Poenitentia agenda tempus, quod Jure Divino determinatum non est, determinavit Ecclesia in *Cons. Later. c. 21.* & confirmavit *Trid. sess. 14. c. 5. & can. 8. de Sac. Pœnit.* quorum Conciliorum priore *c. omnis 12. b. tit.* relato statutum est, ut omnes Christi fideles, usu rationis præditi, cujuscunque sexûs, saltem semel in anno confiteantur proprio Sacerdoti peccata sua. Quare sicut post determinationem Sabbati ad cultum Divinum in Decalogo, ea dies Jure naturali cultui huic consecranda erat in Veteri Testamento & in novo dies Dominica, ita post determinationem Ecclesiæ Jus Divinum obligabit ad semel in anno confitendum, Vallens. *hic s. 7. n. 1.* *Wiestner ibid. n. 14. & duob. seqq.*

12 Dub. 2. Utrum dari aliquando possit obligatio etiam sæpius, quam semel in anno confitendi? R. per accidens dari posse. Sic enim ad confessionem Sacramentalem obligatur 1. qui vult sumere S. Eucharistiam, vel celebrare Missam, si peccati mortalis se reum novit, & copia Con-

fessoris non desit. *Trid. sess. 13. c. 7. & can. 11. de Sanct. Euch. Sacr.* ubi addit, quod si necessitate urgente, Sacerdos absque prævia confessione celebraverit, quamprimum confiteatur. 2. qui existimat, se à peccato aliquo abstinere non posse, aut vincere gravem aliquam tentationem, nisi confiteatur; quia quilibet Jure Divino tenetur adhibere media necessaria ad vincendum peccatum. Vallens. *hic s. 7. n. 4. & secundò.* 3. Ratione Juramenti, aut Voti arg. *c. magna 7. de Vot.* vel ratione poenitentia à Confessario injunctæ, vel ratione Statuti, Religionis, aut præcepti Superioris, Vallens. *l. cit. & quarto.* 4. Ratione conscientia erroneæ, dum putat quis se ad Confessionem teneri, quamvis sufficiat illam deponere. Navar. *Man. c. 2. n. 20.* Vallens. *l. cit. & quinto.*

Inter quos casus, & inter obligationem Confessionis annuæ id est discriminis, quod præceptum confessionis annuæ peccati mortalis reum per se obliget, & non tantum per accidens, prout voluerunt aliqui, & ratione Communionis. Patet ex *c. omnis 12. b. tit.* ubi præcipitur Confessio, & deinde Communio, nec verbum ponitur, ex quo possit colligi, unam solum propter alteram mandari. *Conf.* ex *Trid. sess. 14. c. 5. & can. 8. de Sac. Pœnit.* ubi nulla facta mentione communionis, absolute dicit, esse in Ecclesia præceptum annuæ Confessionis. Et hinc qui à Communione ob causam aliquam excusantur, aut ob immaturitatem Judicii differuntur, nihilominus tenentur confiteri. Nec unius tantum, sed duplicis peccati rei habentur, qui communionis, & Confessionis Sacra præceptum violarunt.

Dub. 3. quinam Confessionis annuæ præcepto teneatur? *Certum est 1.* teneri hoc præcepto fideles omnes, etiam pueros, si peccati mortalis sibi, sint conscientij, excommuni DD. judicio, contra *Sotum*, qui in *4. dist. 12. q. 1. art. 11. fin.* cum *Hofst. & Anchar.* negat pueros teneri ante annum 12. ætatis. Fundamentum sumitur ex *c. omnis cit.* ubi *cons. Later.* ad annuam Confessionem obligat omnes, postquam ad annos discretionis pervenerint, h. e. doli capaces exiterint, & discernere inter bonum, & malum noverint, atque talem discretionem, & doli capacitatem supponit peccatum mortale, ergo &c.

Certum est 2. ad confessionem annuam teneri etiam eum, qui conscientius sibi est peccati mortalis solum interni, tum propter universalitatem *c. omnis cit.* tum verò propter communem sensum, & usum Ecclesiæ, ac fidelium *c. cit.* etiam de peccatis internis intelligentium, ut aded *Suar. D. 36. sect. 2. n. 2.* temeritatis non immeritè arguat singularem opinionem *Margarit. Con-*

Confessor. *V. Confessio*, negantis obligationem Confessionis annuæ in eo, qui peccati solum interni reus est. Neque aliud probat ratio, quam pro hoc suo asserto *Margarita* assert, quia scilicet Ecclesia caret potestate in actus merè internos; nam ut *n. 11.* dictum est, præceptum Confessionis annuæ non est præceptum merè Ecclesiasticum, sed determinatio præcepti Divini.

16 *Controversia* est de eo, qui sibi conficius est peccati venialis tantum. Etiam hunc præcepto Confessionis annuæ adstringi cum *Bonav. Rich. Alenſi* exiſtimat. *Fagn. in c. omnis cit. à n. 14.* pro se allegans *S. Thom. in 4. dist. 17. q. 3. art. 1. q. 3. Sed dicendum* præcepto Confessionis annuæ solum adstringi reos peccati mortalis. Ita *Sylv. V. Confessio 1. n. 14. Sot. dist. 18. q. 1. art. 3. Suar. D. 36. sect. 2. n. 8. Laym. l. 5. tr. 6. c. 5. n. 12. & communiter ceteri*, allegantes pro se *S. Thom. in 4. dist. 16. art. 2. q. 3.* Ratio est, quia mens *Conc. Later. in c. omnis cit.* non fuit imponere novam obligationem confitendi peccata, sed ei, quæ præcepto Divino jam erat imposita, determinandi certum tempus, ultra quod non liceret differre Confessionem, prout declarat *Trid. sess. 14. c. 5.* atqui præcepto Divino ad Pœnitentiæ sacramentum tantum adstringuntur peccati mortalis confici, ergo &c. *Conf.* nam *Trid. c. 5. cit. & can. 7.* disertè assertit, peccata venialia taceri in Confessione circa culpam posse, hoc autem verum non esset, si ad Confessionem annuam adstringeretur ille, qui unius tantum peccati venialis sibi est conficius.

17 Verum esto, à præcepto Confessionis annuæ excusetur, qui nullius peccati mortalis sibi est conficius, constans tamen fidelium sensus, & usus ad Confessionem annuam indiscriminatim omnes vel obligat, vel serid hortatur, nec immerid; non enim leve iniquæ suspitionis fundamentum præberet ille, qui integro anno Confessionem omitteret sub prætextu carentiæ peccati mortali; tum quia vix reperiuntur, qui sine istius Sacramenti usu toto anno à peccato mortali abſtinent; tum verò quia negligens expiare peccata venialia, facile prolabitur in mortalia. Accedit scandalii ratio, quod ex tali omissione fideles capiunt: hinc ad istud evitandum talis, qui mortalis noxæ se reum non agnosceret, tempore Paschali, quo annuæ Confessionis præceptum urgeri solet, proprio Pastori, vel ejus Delegato se sistere, & ei conscientiæ suæ statum in genere declarare deberet, ut monent *Suar. D. 36. sect. 2. n. 9. Vasq. q. 90. art. 2. dub. 2. n. 19. Coninck D. 5. dub. 5. n. 52. Fagund. Eccl. Præcept. 2. l. 1. c. 2. n. 9. Bonac. D. 5. q. 5. sect. 2. p. 4. n. 8. Palao tr. 23. D. un. p. 20. n. 5. Wiestner bic n. 19.*

Dub. 4. quo anni tempore Confessio annua fit peragenda? *n.* Jure scripto satisfacit huic præcepto, quocunque tempore Confessio illa fiat; nam *Conc. Later. c. omnis cit.* nullum determinavit tempus Confessionis, licet Paschale determinaverit Communioni. *Navar. Man. c. 2. n. 9. Sot. in 4. dist. 18. q. 1. art. 4. concl. 1. Sà V. Confessio n. 4. Suar. D. 36. sect. 3. n. 2. Laym. c. 5. cit. n. 8. Engl bic n. 8. Wiestner ibid. n. 22.* Neque obſtat *Extrav. 2. de Teng. & pac.* ubi Sixtus IV. dicit, Parochianos ad Peccatorum Confessionem in Paschate obligari; nam in textu hoc non imponitur novum Confessionis præceptum, sed à *Conc. Later. c. omnis cit.* impositum refertur: unde sicut istud solum annuam, non autem Paschalem Confessionem præcipit, ita & in *Extr. cit.* Pontifex; facit autem mentionem Paschatis; quia Confessio tanquam dispositio Communioni Paschali præmitti solet, & debet.

Jure autem non scripto per Consuetudinem perantiquam, & universalem in Ecclesia, de qua mentio fit in *can. in capite 64. dist. 50.* & approbat *Trid. sess. 14. c. 5. de Sacr. Pœnit. fin.* videtur Confessionis annuæ determinatum tempus Paschale, quo accedendum est ad S. Communionem: quam consuetudinem pro Lege receptam esse, ex eo colligitur, quod eo tempore Rectores Parochiarum Parochianos suos illius peragenda admoneant, ejus peractæ post illud tempus testimonium exigant, & qui convicti fuerint illius negligenter omiſſa, à Magistratibus graviter puniri soleant. *Engl bic n. 9. Wiestner ibid. n. 25.*

Qui legitime impeditus, vel ex negligentia præceptum Confessionis annuæ, & Communionis in Paschate non implevit, tenetur id facere, quamprimum commodè potest; quia Paschale tempus Communioni Jure scripto, & Confessionis Jure non scripto definitum est tanquam terminus implenda, non finiendæ obligationis. *Navar. Man. c. 21. n. 45. Medin. de Pœnit. q. 18. Suar. D. 36. sect. 4. n. 2. Coninck D. 5. dub. 8. Laym. l. 5. tr. 6. c. 5. n. 9. Palao tr. 23. D. un. p. 20. §. 2. n. 13. Wiestner n. 23. cit. ¶. qui à sacra.* Si verò quis præviderit, se in Paschate impediendum, tenebitur Confessionem, & Communionem anticipare, sicut anticipare debet auditionem Missæ die festo, qui prævidet, quod horâ consueta non possit eidem interesse. *Suar. f. 5. n. 2. Coninck dub. 7. n. 58. Laym. n. 9. cit. coroll. 2. Palao n. 11. Vallenf. bic §. 7. fin. Wiestn. l. cit.*

Dub. 5. an Confessionis annuæ præcepto satisfiat per Confessionem invalidam? Affirmant *Sylv. V. Confessio 4. n. 3. fin. Palud. in 4. dist. 17. q. 7. & alii relati à Fagund.*

gund. *Eccl. præc. 2. l. 1. c. 4. n. 4.* saltem tunc, quando poenitens est extra culpam, quia scilicet peccata sua fideliter, & cum debita dispositione confessus est, Sacerdos verò vel ex ignorantia, vel ex malitia absolutionem non impertivit: ad quod dicendum moventur duplici ratione. 1. quia Ecclesia videtur solum præcipere Confessionem externam, & illius omissionem punire, 2. quia eadem Ecclesia ad poenitentiam, & peccatorum Confessionem recipit peccatores etiam illos, qui propter defectum veri propositi nequeunt absolvi.

Sed standum pro negativa, quam etiam defendunt Navar. *Man. c. 10. n. 4.* Sot. *dist. 18. q. 3. art. 3.* Suar. *D. 36. scd. 7. n. 3.* Coninck *D. 5. dub. 9. n. 70.* Laym. *l. 5. tit. 6. c. 5. n. 11.* Fagund. *c. 4. cit. n. 5.* Palao *p. 20. §. 3. n. 4.* Wiestn. *n. 25.* Ratio est, quia per talem Confessionem non satisfacit præcepto Divino; nam hoc obligatur peccator ad recuperandum statum gratiæ, in quem finem talis Confessio invalida non servit, ergo nec satisfacit præcepto Ecclesiæ; quia ista non ponit novum præceptum præcipiendo Confessionem annuam, sed tantum obligationi jam antea per præceptum Divinum inductæ tempus determinat.

Neque obstant Argumenta opposita. *Ad 1.* Ecclesia præcipit illam Confessionem, ad quam incerto tempore obligat præceptum Divinum; hæc autem non est Confessio tantum externa, utpote insufficientis ad procurandum statum gratiæ, per peccatum mortale amissum, sed vera. Accedit, quia nomine actus regulariter non venit actus qualiscunque, sed validus; nam invalidè fieri, & omnino non fieri paria reputantur. *Ad 2.* confessionem peccatoris, qui propter defectum veri propositi absolvi nequit, Ecclesia admittit non tanquam sufficientem ad implendum præceptum, sed ut de peccatorum gravitate, & animæ suæ periculo admoneantur, & piis exhortationibus ad veram Poenitentiam, & conversionem facilius inducantur.

Dub. 6. quæ sint pœnæ neglectæ Confessionis annuæ? *Res.* hanc negligentem *c. omnis 12. b. tit.* arcentur ab ingressu Ecclesiæ vivi, & mortui à Sepultura Ecclesiastica: neque requiritur, ut neglexerint utrumque præceptum Confessionis, & Communionis, sed satis est, si quis alterutrum non impleverit. *la Croix tom. 7. n. 2053.* Sed hæc pœna solum est ferenda sententiæ nam Jure communi in istos nulla lata est pœna, quæ ipsa Confessionis multiosa omissionem incurratur. Suar. *D. 36. scd. 8. n. 2.* Fagund. *de 2. Eccl. Præc. l. 1. c. 4. n. 12.* Palao *tr. 23. D. un. p. 20. §. 3. n. 5.* Wiestner *hic n. 26.* Hinc pœna ista in casu, quo delictum omnino

occultum est, executioni dari non potest, ob defectum probationis.

Aliud est de Excommunicatione, quæ Jure speciali Statutorum Provincialium, & Diocesanorum à negligentibus Confessionem Paschalem ipso facto incurritur; cum enim ista non delicto probato, sed delicto externo annexa sit, locum habet etiam, quando delictum est occultissimum. Fagund. *n. 12. cit.* Palao *n. 5.* Wiestner *n. 27.* cum aliis. Eandem Excommunicationis pœnam incurrit etiam, qui fidè, h. e. non integrè, vel sine dolore, aut proposito emendationis requisito confessus est; nam licet de actibus merè internis cognoscere non possit Ecclesia, potest tamen indirectè illos præcipere, quatenus pertinent ad actum externum rite peragendum: consi si talem actum internum quis omiserit, incurrit pœnam facto ipso impositam ab Ecclesia, non quidem propter omissionem actus interni, sed propter actum externum ex defectu interni ad eum requisiti non rite positum. Wiestner *n. 28.*

Ab hac doctrina Vivald. *Candel. aur. 26 de Confess. n. 60.* Rodr. *addit. ad Bull. Cruc. §. 11. alius 9. n. 133.* Zerol. *Prax. Episc. p. 1. V. Lupanaria §. 3.* excipiunt meretrices, ulurarios, aliosque peccatores publicos, quos neque Episcopi, & Parochi Excommunicatos declarant quamvis prædicto Confessionis præcepto legitime, ut dictum est, non satisfaciant, manifesto, ut putant, indicio, quòd hac Excommunicationis pœnâ non adstringantur. Sed nullatenus admittenda est Exceptio; quia nec fundamentum habet in *c. omnis 12. b. tit.* quippe quod fideles comprehendit omnes; nec publici peccatores digniores sunt Indulgentia, quam alii. Quòd verò non soleant declarari, id fit, non quia peccatores ejusmodi Excommunicatione affecti non sunt, sed in favorem aliorum fidelium, nec cum ipsis communicantes peccent. Fagund. *l. 1. cit. c. 3. n. 11.* Palao *n. 6.* Wiestner *n. 28. cit.*

Quæritur 3. quid sit approbatio, & 27 quæ ejus necessitas? *Res.* Approbationis nomine venit Judicium, sive testimonium authenticum de habilitate, sive idoneitate Sacerdotis ad excipiendas Confessiones fidelium poenitentium. Ad Sacramenti Poenitentiae administrationem est necessaria, ita, ut absolutio, saltem à peccatis mortalibus, extra mortis articulum, à Sacerdote non approbato attentata, valore careat, ex communi, & certa sententia DD. qui id desumunt ex *Trid. sess. 23. c. 15. de Reform.* ubi decernitur, nullum posse audire Confessiones Sæcularium, etiam Sacerdotum, nisi aut Beneficium Parochiale habeat, aut alias Approbationem obtineat, verbis autem non posse negatur potentia, & actus con-

contrà gestus invalidus declaratur, ut cum *Gloss. Bartol. Tiraquell. Covar. notat P. Wiestner hic n. 31. Neque obstat*, quòd potestas absolventi à peccatis jam conferatur in ipsa ordinatione Sacerdoti; quia potestas ista solum est incompetita, quæ primùm compietur per collationem Jurisdictionis, & Approbationis. Dixi *saltem à peccatis mortalibus*; nam absolutionem à venialibus à Sacerdote non approbato datam, probabilis validam esse affirmant *Carden. D. 2. c. 6. art. 9. § 10. Sporer n. 667. la Croix tom. 6. n. 1489. non obstante Decreto Innoc. XI. edito 12. Febr. 1679. quia in hoc Decreto Pontifex solum præcipit Ordinariis, ne permittant, ut venialium Confessio fiat simpliciter Sacerdoti non approbato, non verò irritat absolutionem ab eo factam.*

28 Dub. 1. cui competat potestas approbandi Sacerdotes ad excipiendas Confessiones pœnitentium? *¶ cum distinctione*: Nam ad Confessiones Sæcularium audiendas approbandi potestas de jure competit Episcopo, aliisque Prælati in certo territorio exercentibus Jurisdictionem quasi Episcopalem, item Capitulo Sede vacante, & utriusque Vicario Generali; quia non est actus Ordinis, sed Jurisdictionis Episcopalis ordinariæ. *Suar. D. 28. sect. 5. à n. 1. Barbof. de Offic. Episc. alleg. 25. à n. 8. Königlic. n. 5. Wiestner n. 32. & sumitur ex Trid. c. 15. cit. ibi, Confessiones Sæcularium.*

29 Contrà ad Confessiones Regularium excipiendas Sacerdoti Regulari, vel etiam Sæculari sufficit Approbatio, & licentia Superioris consentium Regularis *arg. c. 15. cit. nam cum solum exprimat Confessiones Sæcularium, Confessiones Regularium hoc ipso videntur exceptæ. Mirand. tom. 1. Man. Prælat. q. 45. art. 11. concl. 2. Suar. sect. 4. n. 4. Barbof. alleg. cit. n. 64. fin. Wiestner n. 33. & patet ex Decreto Clem. VIII. relato apud Quarant. V. Confessor. Ratio est, quia cum Regulares peculiarem, & multò perfectiorem, quàm Sæculares, modum vivendi teneant, convenientius est ipsis Confessores dari, & approbari potius à propriis, quibus modus vivendi illorum competens est, quàm ab aliis hujus inexpertis Prælati. Quoad Moniales tamen aliud videtur statutum à Gregorio XV. in Bull. incipit *Inscrutabilis* edità 1622, ubi cavetur, ne quis sive Religiosus, sive Sæcularis eorum Confessiones audiat, nisi ab Ordinario approbatus.*

30 Dub. 2. an Episcopalis Approbatio necessaria sit etiam Sacerdotibus, qui Gradu Doctoratùs, vel Licentiæ in SS. Theologia, vel Jure Canonico insigniti sunt? Negant aliqui apud *Henriq. l. 3. de Pœnit. c. 6. n. 2. comment. lit. O. ex ratione,*

quia tales habent testimonium publicum suæ idoneitatis ad Sacramentorum administrationem, & de hac aliquando constat per ipsam facti evidentiam, & doctrinæ notorietatem. Sed etiam his necessariam esse approbationem Episcopalem ad Confessiones Sæcularium audiendas docent *Suar. D. 28. sect. 4. n. 3. Fagund. l. 7. c. 2. n. 68. Laym. l. 5. tr. 6. c. 11. n. 2. Barbof. alleg. 25. n. 6. Palao tr. 23. D. un. p. 17. §. 2. n. 2. Wiestner n. 34. la Croix tom. 6. n. 1485. Resp. 1. coroll. 1. & patet ex Bulla S. Pij V. edità 1571. Declaratione Cardd. & Trid. verbis, quod c. 15. cit. generatim, & absolute decernit, nullum, etiam Regularem Presbyterum posse Confessiones Sæcularium audire &c. conf. omnem exceptionem, vel restrictionem excludit. Decet tamen, ut hujusmodi Doctores, & Licentiati, sicut etiam celebriores Verbi Divini Præcones, aliique similes, quando de eorum doctrina palam constat, approbentur sine scientiæ examine, prout DD. cit. notant.*

Dub. 3. à quonam Episcopo danda sit Approbatio? *¶ ex communiore, & probabiliori sententia, quam tenent Suar. D. 28. sect. 6. n. 6. Conrck de Pœnit. D. 8. dub. 7. n. 50. Bonac. D. 5. de Pœnit. q. 7. p. 4. n. 15. Fagund. l. 7. c. 20. n. 92. Palao tr. 23. D. un. p. 17. §. 3. n. 4. Wiestn. n. 36. approbatio hæc facienda est ab Episcopo, cui subest Confessarius exposcens approbationem, idque tum propter geminas Declarationes Cardd. Trid. Interpp. tum verò ex ratione, quia approbatio est actus Jurisdictionis, quæ non potest exerceri, nisi in subditum. Utenim Responso hæc ritè intelligatur, & accomodatè ad praxin, per Episcopum Confessarius intelligendus est non solum ille, qui absolute, & simpliciter ejus est Ordinarius ratione stabilis domicili, quod Confessarius approbationem petens in Diocesi ipsius habet; sed etiam ille, qui est respectivè talis, & per accidens, nempe in ordine ad functiones in sua Diocesi, h. e. apud subditos suæ Diocesis obeundas. Palao l. cit.*

Dub. 4. quando, & quomodo concedi ab Episcopo soleat, & possit Approbatio ad audiendas Confessiones? *¶ potest, & solet concedi tripliciter. 1. Actuali collatione Beneficii Parochialis, sive annexam sibi curam animarum habentis, 2. authenticâ declaratione idoneitatis, facto prævio examine, 3. deputatione Sacerdotis vel in genere ad Sacramentorum, vel in specie ad Sacramenti Pœnitentiæ administrationem ab Episcopo etiam sine prævio Examine facta; nam hoc ipso censetur illum ad hoc munus idoneum judicare. Quocunque autem modo Approbatio*

batio fiat; concedenda est gratis; aliàs Simoniaca foret. An verò per hoc etiam reddatur invalida, dubitari potest. Verius est non esse irritam. Suar. *D. 28. sect. 5. n. 49.* Reginald. *l. 1. n. 180.* Bonac. *D. 5. de Penit. q. 7. p. 4. §. 1. fin.* Palao *tr. 23. D. un. p. 17. §. 1. n. 6.* Wiestner *n. 38.* la Croix *tom. 6. n. 1488.* quia nullo jure cautum est, collationem Approbationis pretiofactam esse irritam.

33 Dub. 5. an Episcopus Approbationem, nulla ad Examen admissione facta, sacerdoti seribò eam petenti negare possit? Certum est negare eam posse ex justa causa, v. g. ob notorium aliquem defectum doctrinæ, probitatis &c. Difficultas est, an denegare eandem possit, seclusà ejusmodi causâ? Videtur posse; quia non apparet, ex quo capite obligetur Episcopus ad explorandam cujuscunque Sacerdotis suæ Diocesis aptitudinem, præcipuè quando illo pro Confessionibus excipiendis non indiget. Sed dicendum, si Sacerdos aliquis Regularis, vel Sæcularis seribò, & juridicè Approbationem exoptulet, eum sine justa causa repelli non posse, sed necessariò admittendum ad Examen, & si in hoc idoneus repertus fuerit, approbationem eidem concedendam. Ita Suar. *D. 28. sect. 5. n. 15.* Vasq. *q. 93. art. 3. dub. 5. n. 5.* Coninck *D. 8. dub. 7. n. 50.* Laym. *l. 5. tr. 6. c. 11. n. 3.* Palao *tr. 23. D. un. p. 17. §. 3. n. 7.* Lugo *de Penit. D. 21. n. 49.* Wiestn. *hic n. 39.* Ratio est, quia Regularis Sacerdos jus habet procurandi, ne sibi impedatur usus privilegii Apostolici, vi cujus audire possunt Confessiones ad se recurrentium, & sæcularis jus habet se taliter disponendi, ut Jurisdicção eidem ad excipiendas Confessiones meritò committi possit. Atqui hunc finem obtinere nequeunt, nisi Episcopus eos ad Examen admittat, & si in hoc reperiantur idonei, approbationem eis concedat. igitur ne jus hoc ipsorum Episcopus lædat, tenebitur ipso ad Examen petitiu admittere, & idoneos repertos approbare.

34 Dub. 6. an sufficiat Approbatio petita, si ab Episcopo injustè denegetur? Certum est non sufficere, si injuria denegationis non sit manifesta; quia tunc præsumitur pro Judice, & ab eo actis *c. in presentia 6. de renunt. & l. fin. ibi.* Quod non arbitramur *C. de Offic. civil. Judic.* Difficultas est, an id etiam dicendum sit, quando idoneitas personæ approbationem petentis est manifesta. Ubi non pauci cum Navar. *Man. c. 27. n. 265.* Mirand. *Man. Prel. tom. 1. q. 45. art. 6. §. 8.* Laym. *l. 5. tr. 6. c. 11. in 4.* Fagund. *l. 8. c. 2. n. 15. §. 58.* Palao *tr. 23. D. un. p. 17. §. 3. n. 8. §. 9.* distinguunt inter Sacerdotes Sæculares, & Regulares, & licet admittant, in prioribus non suffice-

re, Approbationem ab ipsis fuisse petitam, si hæc ab Episcopo ipsis quamvis injustè, negata est; de posterioribus tamen existimant, eos, si debito modo Approbationem ab Episcopis postulaverint, hi verò eandem ipsis injustè denegârint, ipso jure approbatos censeri, & ad Confessiones etiam Sæcularium audiendas exponi posse. Moventur *Clem. dudum 2. & Extr. 2. int. comm. de Sepult.* ubi Mendicantibus indultum est privilegium, vi cujus Confessarij ab illorum Generali, vel Provinciali Episcopo præsentati, si ipsi eos admittere renuant, pro admittis haberi possunt, Papâ eos tali casu admittente. Sed dicendum, neque istos tali casu pro approbatis habendos. Suar. *D. 28. sect. 5. n. 6. §. 15.* Vasq. *D. 93. art. 3. dub. 3.* Coninck *D. 8. de Penit. dub. 7. n. 58.* Barbof. *de Offic. Episc. alleg. 25. n. 47.* Lugo *D. 21. n. 52.* Wiestner *n. 41.* Ruffent. *tit. 39. infra n. 259.* Ratio est, quia *Trid. sess. 14. c. 15. de reform.* ad hoc, ut quis audire Confessiones Sæcularium possit, absolutè, & discretè, tanquam conditionem, requirit approbationem ab Episcopo obtentam: neque distinguit inter Sacerdotes Sæculares, & Regulares; imò illos hac sua dispositione expressè includit, ibi, *Nullum etiam Regularem,* derogando privilegii antea h. b. us, ibi, *Privilegiis, & consuetudine quacunque, etiam inmemorabili, non obstantibus.* conf. derogatum censetur favori per *Extrav. cit.* concessio Religiosis. Neque obstat, quòd idem favor dein à *Clem. V. in conc. Vienn. clement. cit.* sit confirmatus, & sic videatur concessus dispositione Concilii Generalis, cui sine speciali mentione non derogatur *c. nonnulli 28. pr. de Rescript. & c. ex parte 3. de capell. Monach.* nam imprimis *Clem. cit.* utpote non à Concilio, sed in hoc à *Clem. V.* edita, non Conciliaris, sed Apostolica est: deinde quando mentio Constitutionis Conciliaris in *c. cit.* requiritur, id intelligendum de derogatione, quæ per Rescriptum, non verò de ea, quæ per Constitutionem fit.

Dub. 7. an Approbatio ab Episcopo restringi valeat ad certum tempus, locum, vel personas? Satis clarum est, posse restringi ad certum locum, & personas, cum utique respectu radium possit aliquis esse idoneus, qui non est respectu Civitatis, & respectu virorum, qui non est respectu faminarum. Navar. *Man. c. 4. n. 11.* Suar. *D. 28. sect. 7. n. 19.* Wiestn. *n. 42.* Controversa est de restrictione ad tempus certum. Negativam cum nonnullis tenet Portell *Dub. Regul. V. Confessor n. 13,* quia non apparet ratio, cur, qui uno die, mense, vel anno aptus ad excipiendas Confessiones, non etiam sit aptus alio tempore. Sed affirmativam melius tenent Bar-

Barbof. de Offic. Episc. alleg. 15. n. 42. Lugo D. 21. n. 58. Wiestner n. 43. la Croix tom. 6. n. 1492. quia possunt esse iustæ causæ huiusmodi restrictionem faciendi e. g. propter necessitatem, & concursum penitentium, aliorumque Sacerdotum defectum, ut ad eò approbatio tamdiu duret, quamdiu durat hæc necessitas, & defectus: item propter levitatem morum, & tenuitatem scientiæ ipsius Sacerdotis, & ad istius conservandæ, & augendæ studium: imò etiam ad experimentum capiendum de probitate, discretionem, & doctrinam ejusdem, an sufficiat pro Approbatione perpetua. Ad Argumentum contrarium experientia passim docet, scientiam rerum Moralium, quam Sacerdotes de præsentibus habent, sæpenumero in illis, præsertim quando aliis curis, & studiis distenduntur, exolescere, ut ad pristinam ignorantiam videantur rediisse, atque ad eò novum non sit, aliquem uno tempore idoneum esse, qui postea per oblivionem eorum, quæ didici, sit inidoneus.

36. Dub. 8. an valeat absolutio collata à Sacerdote, quem Episcopus idoneum iudicavit, cum re ipsa non esset? R. affirmative, si penitenti rite disposito cum debita intentione, & adhibita absolutionis formâ collata est; quia per Trid. sess. 14. c. 15. de reform. irritata non est: imò non oportebat eam irritari: cum enim ejusmodi error sæpe occultus sit, sæpe dubium esse posset de valore approbationis, & conf. etiam absolutionis cum gravi periculo animarum. Suar. D. 28. sect. 5. n. 7. Reginald. l. 1. n. 197. Bonac. D. 5. de penit. q. 7. p. 4. §. 1. n. 30. Barbof. de Offic. Episc. alleg. 25. n. 40. Palao tr. 23. D. un. p. 17. §. 1. n. 1. Wiestn. n. 44. Imò juxta eundem Barbof. n. 40. & Palao n. 2. valida est approbatio Sacerdotis, & ab hoc data absolutio, quem Episcopus fidei duntaxat, h. e. verbis externis sine intentione interna approbationem concedendi, approbavit; quia cum Ecclesia non judicet de occultis, & quæ in actum externum non prodeunt, Tridentinum approbationem exigens solum loqui censendum est de Approbatione externa, & visibili. Similiter juxta Suar. l. cit. valida est absolutio, facta à Sacerdote, quem Episcopus non iudicavit aptum, & tamen approbavit; nam licet approbatio talis injusta, & illicita sit, non tamen videtur nulla: alioquin multæ confessiones redderentur dubiæ; quia sæpe huiusmodi approbatio datur per favorem, & vel contra iudicium, vel certe sine iudicio de sufficientia Sacerdotis. Contra invalida est absolutio data à Sacerdote quam Episcopus in animo idoneum iudicat, absque ulla manifestatione huius sui iudicii, ob defectum declarationis externæ, in qua maximè essentia approbationis consistit. Suar. l. cit.

R. P. Schnalzgrueber L. V. T. II.

Coninck n. 49. Barbof. n. 41. Wiestner n. 44. fin.

Dub. 9. an Approbatio semel data ab Episcopo, vel ejus Successore revocari possit? Negant aliqui revocari posse saltem ab Episcopo, à quo obtenta est, ex ratione, quia approbatio non est gratia, vel favor, sed sententia quædam, & iudicium authenticum, Sacerdotibus, si apti ad Confessiones audiendas reperiantur, ex Justitia debitum, atqui sententia semel prolata, postquam in rem iudicatam transit, à Judice, à quo prolata est, amplius revocari non potest c. quod ad consultationem 15. de Sent. & re jud. & Auth. hodie c. de Appell. Verum quia textus cit. tantum loquuntur de Sententia Judiciali, à qua ad iudicium de idoneitate extrajudiciale, utpote diversum quid, malè ducitur argumentum, ideo dicendum, revocari Approbationem semel concessam posse: ubi tamen est distinguendum, an approbatio concessa sit solitarie, an cum Beneficio Parochiali, vel Curato. Si hoc secundum, revocari Approbatio nequit, nisi Sacerdos, tale Beneficium obtinens, ex justa causa ipso privetur, vel ab Officio ex simili causa removeatur, aut suspendatur. Reginald. l. 1. n. 201. Barbof. de Offic. Episc. alleg. 25. n. 23. Palao tr. 23. D. un. p. 17. §. 4. n. 1. Wiestner n. 47. §. primò. Si primum, videndum est, an Approbatio sit data ad arbitrium, & beneplacitum, an verò absolute, & sine limitatione. Si prius, revocari potest, saltem interveniente causa: imò morte concedentis sine revocatione expirat. Barbof. n. 55. Wiestner §. secundò. Si posterius, revocari potest, interveniente iustâ causâ, e. g. propter mutatos mores, scientiæ moralis oblivionem &c. hac verò cessante, non potest, quòd jus per approbationem Sacerdoti jam sit quæsitum. Suar. D. 28. sect. 8. n. 7. Barbof. n. 47. Palao n. 6. Wiestner §. tertio, & quartò.

Quæritur 4. quid sit Jurisdictio Confessarii, & quæ sit ejus necessitas? R. est potestas Judicialis ligandi, & solvendi penitentem subditum sibi confessionem. Herzig Man. Confess. n. 211, nam quamvis in ipsa Ordinatione potestas aliqua absolvendi, conferatur Sacerdoti, tamen ista duntaxat remota, & incompleta est, quæ deinde per collationem, Jurisdictionis completa, & proximè expedita efficitur cum subditorum designatione. Vallenf. hic §. 6. n. 3. Herzig l. cit. n. 212. Ex quo sequitur, Jurisdictionis in personam, & peccata penitentis defectum facere absolutionem nullam, Wiestner hic n. 50. Excipiuntur tres casus, in quibus ex Ecclesiæ benignitate, & perpetua consuetudine fideles indiscriminatim omnes cujusvis Sacerdotis Jurisdictione

U

dictio

ditioni subijciuntur: 1. si habeant peccata solum venialia. 2. si mortalia quidem habeant, sed à quibus jam semel legitime sunt absoluti. 3. instante articulo mortis. Inter hunc tamen, & duos priores casus id est discriminis, quòd in isto absolvere possit validè etiam Excommunicatus vitandus, depositus, & degradatus; non verò in duobus prioribus, Suar. *D. 26. de Pœnit. sect. 5. n. 5.* Laym. *l. 5. tr. 6. c. 10. n. 2.* Palao *tr. 23. D. un. p. 13. n. 5.* Wiestner *n. 53.* la Croix *tom. 7. n. 1548. pr. item n. 1559. &c.* Ratio est, quia Jurisdictionis actualis usus, quo ejusmodi Censuratus caret, pro solo articulo mortis concessus est. *Trid. sess. 14. c. 7. de Sac. Pœnit.*

39. Dub. 1. quotuplex sit Jurisdictio fori conscientie? 2. duplex Ordinaria scilicet, & Delegata, Ordinariam habet Papa respectu totius Ecclesie, Episcopus, hujusque, & Capituli Sede vacante Vicarius respectu suæ Diocesis, & Prælati Regularis respectu sui Ordinis, vel Monasterij, Parochi respectu suæ Parochie, Palao *tr. 23. D. un. p. 13. n. 9.* Valens. *hic §. 6. n. 4.* König *n. 6.* Wiestn. *n. 50.* la Croix *n. 1548. cit.* Delegatam habent, quibus potestas audiendi Confessiones subditorum fidelium à Papa, Episcopo, Parocho, vel alio Curato, ordinariam Jurisdictionem obtinente, commissa est *c. cum Episcopus 7. ibi Vel per alium de Offic. Ordia. c. omnis 12. b. tit. ibi Sacerdoti proprio, i. e. Parocho, vel alteri Ordinario, vel alieno i. e. non ordinario cum proprii licentia, vel ejus commissione. Abb. in c. 12. cit. n. 7.* Laym. *l. 5. tr. 6. c. 10. n. 11.* Palao *p. 13. cit. n. 14.* König *n. 6.* Wiestner *n. 57.* la Croix *l. cit.* Ex his Delegatis autem illi duntaxat subdelegare possunt, quibus causarum fori interni universitas commissa, & hæc commissio officio, seu muneri eorum ordinario annexa est, aded, ut ratione illius potestas absolvendi competat, ac per modum muneris commissa sit. Palao *l. cit. n. 16.* Et hinc quia Confessarij Regularibus, & Parochorum Cooperatoribus potestas absolvendi non competit ratione muneris, & officij ordinarij, facultatem subdelegandi ejusmodi potestatem non habent, Wiestner *n. 58.*

40. Dub. 2. quomodo acquiratur Jurisdictio, sive potestas absolvendi delegata? 2. acquiri potest multipliciter. Et 1. quidem Jure communi: & sic potestatem Delegatam absolvendi quosvis fideles habet quisvis Sacerdos in casibus *n. 38.* exceptis: Item Confessarij, electi ab Episcopis, aliisque Prælati exemptis *vi c. fin. b. tit.* & ipsi etiam Episcopi in casibus varijs, tanquam Sedis Apostolicæ Delegati. Wiestner *n. 59.* 2. commissione hominis, sive tacito,

vel expresso consensu alicujus eorum, quibus juxta dictam præc. potestas Jurisdictionem hanc delegandi competit. Wiestner *n. 60.* 3. privilegio Apostolico: & tunc talis privilegij Religiosis, præsertim Mendicantibus concessum est, ut Confessiones quorumcunque fidelium, ad eos accedentium, audire eosque absolvere possunt à quibuscunque peccatis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, & à quibusvis Censuris, & poenis Ecclesiasticis, quæ ex illis resultant, exceptis ijs, quæ comprehenduntur in Bulla Cœnæ. *Const. Pauli III. incipit Cum inter 3. Jun. 1545.* & Gregor. XIII. allegata in *Compend. Privil. Societ. JESU 2. Absolutio §. 1.* Wiestner *n. 65.* & alij passim. 4. consuetudine legitime præscripta, saltem quando Jurisdictionis illius possessio vel quasi bona fide 40. annis cum titulo, vel sine hoc per tempus immemorabile continuata est *arg. c. Episcopum 1. de præscript. in 6. Navar. in can. placuit 3. dist. 6. de Pœnit. n. 40.* Sylv. *V. Confessor 1. n. 8. fin.* Laym. *l. 5. tr. 7. c. 4. n. 4.* Pishing *hic n. 36. not. 3.* Wiestner *ibid. n. 62. 5.* eandem Jurisdictionem tribuit, vel ipsius alio titulo non acquisitæ defectum supplet Ecclesia casu, quo Sacerdos potestatem absolvendi ordinariam, vel delegatam habere communi errore existimatur, ita exigente bono publico animarum, ne ab aliena malitia, & communi, atque inculpata ignorantia patiantur detrimentum *arg. l. Barbarus 3. ff. de Offic. Prætor.* Wiestner *n. 69.*

Dub. 3. an in mortis articulo absol. 41. vere possit Sacerdos simplex, præsentente proprio, vel privilegiato, & Excommunicatus vitandus, præsentente non excommunicato? Affirmant aliqui magni nominis DD. persuasi generalitate verborum *Trid. sess. 14. c. 7. de Sac. Pœnit. ibi, Omnes Sacerdotes.* Sed negativa communis, & verior est, quam etiam defendit Molin. *tr. 4. de 1. §. l. D. 13. n. 1.* asserens, id à Gregorio XIII. declaratum, Suar. *D. 26. de Pœnit. sect. 4. n. 4.* Sanch. *l. 2. mor. c. 3. n. 7.* Valq. *q. 93. art. 1. dub. 4. n. 12.* Coninck *D. 8. de Pœnit. dub. 12. resol. 2.* Laym. *l. 5. tr. 6. c. 12. n. 14.* Bonac. *D. 5. de Pœnit. q. 7. p. 1. n. 10.* Palao *tr. 23. D. un. p. 13. n. 8.* Carden. *2. Cris. D. 2. n. 424.* Wiestner *hic n. 53.* la Croix *tom. 7. n. 1562.* Et ratio est quia *Trid. c. 7. cit.* voluit subvenire necessitati fidelium, in eo articulo constitutorum, ne hac ipsa occasione reservationis aliquis pereat, is autem, qui proprium, vel non Censuratum Sacerdotem habet, in tali necessitate constitutus non est; quia ab hoc absolutionem Sacramentalem obtinere potest, ergo &c. Ex quo patet, generalitatem verborum *Trid.* non obstat huic responsioni: imò ista ex

eo textu manifestè confirmatur; nam Sacra Synodus l. cit. ait, ita in Ecclesia DEI custoditum semper fuisse, ut indicaret, quod ad hanc rem non condidit novum Jus, sed declarari, & approbati Jus jam receptum in Ecclesia DEI, atqui in Ecclesia DEI antehac moribundi à peccatis absolvi consueverunt ab alijs, absente solum proprio Sacerdote, vel ex eius commissione, ut colligitur ex can. Presbyteri 4. can. aurelius 5. & can. sin. caus. 26. q. 6. ergo &c.

42 Dub. 4. an qui in articulo mortis proprio, vel privilegiato, aut non censurato Sacerdote absente, absolutus est à Sacerdote simplici, vel Excommunicato, illo periculo præter expectationem cessante, iterum confiteri Sacerdoti proprio, vel pro reservatis sistere se Superiori debeat? *Rationem dubitandi facit c. ea noscitur 13. §. si vero de Sent. Excomm. c. eos qui 22. eod. in 6. Extrav. 1. §. incendiarijs de Privileg. ubi tali casu absolutus ab Excommunicatione, cum primùm potest, jubetur se presentare Superiori. videtur autem idem dicendum de peccatis saltem reservatis, Censuræ non obnoxii. Sed tenenda est Sententia negativa, quam etiam defendunt Sylv. V. Confessor 1. n. 16. Navar. Man. c. 26. n. 26. Suar. D. 26. sect. 4. n. 8. Laym. l. 5. tr. 6. c. 12. n. 15. Bonac. p. 1. cit. n. 13. Wiestner n. 54. Ratio est, quia moribundum à talibus peccatis, quibus Censura annexa non est, directè, & absolute absolvendi facultatem quilibet Sacerdos habet, peccata autem directè, & absolute remissa iterum confitendi obligatio nulla datur, ergo &c. Ad Rationem dubitandi dico, cit. textibus solum sermonem esse de Reservatis, Censuram annexam habentibus, à quibus, ad cetera peccata etiam reservata malè ducitur argumentum, cum reservatio sit odiosa.*

43 Dub. 5. quomodo in foro Penitentiali interno exercenda Jurisdictio tacite commissa intelligitur? *¶* tunc ea intelligitur tacite commissa, quando is, qui delegare eandem valet, verè habet animum consentientem in exercitium Jurisdictionis ab alio faciendam, & hunc suum animum signo, vel indicio aliquo externo sufficienter manifestavit. Suar. D. 27. sect. 4. n. 17. Coninck D. 8. dub. 5. Laym. l. 5. tr. 6. c. 10. n. 15. Wiestner hic n. 64. Herzig Man. Confess. n. 224. Atque hinc 1. non sufficit, licentiam fuisse petitam tantùm, quia ex sola petitione facta nondum satis colligitur animus concedendi Jurisdictionem. Suar. D. 27. sect. 4. n. 20. 2. non sufficit, si is, qui delegare valet, e. g. Parochus præsens sciat, aut videat ab alio audiri Confessiones suorum Parochianorum, & taceat; quia cum Parochus tacere possit ex alia ratione, e. g. quòd iudicet subditum suum confiteri tantùm venialia, vel quòd

R. P. Schmalzgrueber L. V. T. II.

illic habeat facultatem Confessarium eligendi, aut Confessarius audiendi quoscunque penitentes, ex hac taciturnitate sola nondum satis colligitur animus committendi Jurisdictionem. Suar. n. 17. cit. Coninck dub. 5. cit. n. 35. Palao tr. 23. D. un. p. 14. n. 3. Wiestner n. 62. Neque obstat, quòd taciturnitas Parochi, videntis coram extraneo Sacerdote celebrari Matrimonium, sufficiat, ut assententia Matrimonialis censeatur ab eo tali Sacerdoti commissa; nam cum ferè certus sit Parochus, licentiam assentendi Matrimonijs Parochianorum suorum aliunde non haberi, taciturnitas illius in casu, quo facile potuisset contradicere, pro consensu habetur. Wiestner l. cit. 3. non sufficit, quòd delegare potens Jurisdictionem exercere volenti sit bene affectus, & eam concederet, si peteretur. Suar. l. cit. n. 16. Lug. D. 19. n. 22. Wiestner n. 63. Herzig n. 224. Ratio est, quia actus voluntans, ut DD. cit. notant debet de præsententi actu existere; nam actu operari Jurisdictionem delegatam debet, & ea, quæ non exiunt actu operari non possunt. Et ex hoc capite, 4. non sufficit, quòd delegare potens factum præsumatur ratihabitus, vel etiam ex post facto ratum habeat. Sylv. V. Confessor 1. q. 6. dist. 8. Navar. Man. c. 9. n. 6. Suar. D. 26. sect. 1. n. 14. Laym. c. 10. cit. n. 16. Palao p. 14. n. 4. Lug. n. 1. Wiestner n. 61. Neque obstat, quòd pro licita administratione Sacramenti Eucharistiæ, vel externæ Unctionis sufficiat ratihabito de futuro præsumpra; quia ad horum Sacramentorum validam administrationem nullus requiritur consensus delegantis actualis, sed tantùm ad licitam, ne jus alterius violetur, quòd jam non violatur, si prudenter præsumatur alter ratihabitus factum.

Dub. 6. quæ sit praxis Privilegij 44 Ordinis Religiosis concessi à Ponti. ad audiendas Confessiones quorumcumque fidelium ad Confessarios Regulares accedentium? *¶* hoc privilegium immediatè non Religiosis particularibus, sed ipsis Ordinibus Religiosis, horumque Superioribus, & quidem ita concessum est, ut per illud non derogetur laudabilibus illorum Statutis, & consuetudinibus, Mirand. tom. 1. Man. Præl. q. 45. art. 12. Suar. tom. 4. de Relig. tr. 10. l. 9. c. 2. à n. 3. Laym. l. 5. tr. 6. c. 10. n. 19. Palao tr. 23. D. un. p. 14. n. 7. Wiestner n. 66. Et hinc 1. non possunt Religiosi particulares munerè audiendi Confessiones fidelium sese sponte sua ingerere, sed debent ad hoc habere consensum Superiorum suorum: aliàs collatæ ab ipsis absolutiones (secluso communi errore) erunt invalidæ; quia hoc privilegium datum est ipsis dependenter à voluntate Superiorum, ut hi communicare hoc possint ipsis, quos

U 2

quos

quos ad Sacramentum istud administrandum idoneos iudicarent: conf. antequam communicetur, Religiosi particulares carent Jurisdictione. DD. *cit.* 2. iisdem Religiosis particularibus facultas audiendi Confessiones à Superioribus suis restringi potest ad certos tantum fideles, v. g. ad viros tantum, & non ad feminas audiendas. Imò ex justa causa, etiam non notoria, e. g. obse proderentem scientiæ defectum, ob timorem indebitæ administrationis Sacramenti, vel in poenam alicujus delicti commissi, potest facultas illa ab iisdem Superioribus iterum auferri, ita, ut Sacramentum sine nova licentia invalidè administrant: quod tamen in simplici prohibitione, nisi exprimitur, non præsumitur. Mirand. *art. 13.* Suar. *n. 27.* Laym. *n. 19.* Palao *n. 9.* Wiest. *n. 66.* 3. Religiosi, ad audiendas Confessiones fidelium à Superioribus suis expositi, non possunt audire Confessiones Religiosorum Ordinis diversi, sed hi adire pro absolutione peccatorum suorum obtinenda debent Sacerdotem sui Ordinis, ab istius Superiore deputatum, nisi potestatem habeant eligendi sibi alium confessorium, vel itinerantes sint, & Sacerdotem sui Ordinis habere nequeant; quia privilegio illo generali non censetur derogatum Statuto, consuetudini, vel privilegio speciali, quo plerique Ordines Religiosi moniti sunt, ut Religiosi illorum contra Superiorum suorum voluntatem alijs confiteri nequeant Rodriq. *tom. 1. reg. q. 60. à n. 12.* Laym. *c. 10. cit. n. 20.* Palao *p. 14. n. 11.* Wiest. *n. 67.* Reiffenstuel *tit. 39. infra n. 260.*

45 Dub. 7. quinam habeant facultatem, seu privilegium eligendi sibi Confessorium? 2. de Jure communi nullus Episcopus, vel Prælati etiam Superior Episcopo eligere sibi Confessorium potest, sed Episcopus deberet confiteri suo Archiepiscopo, hic Patriarchæ suo, & Patriarcha Papæ, Patet ex *c. omnis 12. b. tit.* & ratio est, quia nemo potest absolvi, vel ligari, nisi à suo Judice, aut Prælati proprio, qui in illum Jurisdictionem ordinariam habet. Quia verò in Ecclesia sic diffusa hoc moraliter inobservabile est, idcirco moderatus rigorem hunc est Pontifex Gregorius IX, & per privilegium *c. fin. b. tit.* concessum eligere sibi Confessorium possunt. 1. Episcopi: quo nomine hic intelliguntur etiam non consecrati, sed confirmati tantum; imò etiam Episcopi, qui Diocesim, vel Episcopatum non habent, ut sunt Titulares, & qui renuntiaverunt Episcopatu: & extenditur concessio hæc etiam ad non exemptos; neque his opus est licentiâ sui Archiepiscopi, ut notat Host. *hic V. Episcopi S. sed nunquid*, Abb. *ibid. n. 3. x. sed*

quero, Joan. Andr. *V. eod. Vivian. ibid. in Ration. Valens. hic S. 6. n. 4.* Pirhing *n. 33. la Croix tom. 7. n. 1548. pr. 2.* Prælati alij superiores Episcopis, ut Archiepiscopi, Patriarchæ, Primates *c. fin. cit. ibi*, Et alijs superioribus. Item Cardinales, quibus communicatur privilegium concessum Episcopis, & Prælati exemptis, saltem si sint Episcopi, vel Legati à Latere. Azor *p. 2. l. 4. c. 3. q. 16.* Fagnan *in c. fin. cit. n. 32. & seqq. Vall. la Croix l. cit.* 3. Prælati minores, exempti, & Sedi Apostolicæ immediatè subjecti. Host. *l. cit. V. minoribus*, Abb. *ibid. n. 2.* imò probabiliter etiam illi, qui immediatè subjiciuntur Provinciali, vel Generali suo, ut sunt Prælati Regulares locales, si exempti sint à Jurisdictione Episcopi, & Jurisdictionem spirituales fori contentiosi, seu externi habeant. Sylv. *V. Confessor 1. q. 8.* Tambur. *tom. 2. de jur. Abb. D. 6. q. 10. n. 3.* Pirhing *n. 34.* 4. Reges, & Principes (quorum tamen privilegium ad familiam non extenditur) item domesticis Pontificis ex consuetudine, la Croix *l. cit.* & omnes illi, qui gaudent privilegio Bullæ Cruciatæ Herzog *Man. Confess. n. 237.* 5. ij, quibus sive Pontifex, sive Episcopus, sive Parochus licentiam, eligendi sibi Confessorium, quem voluerit, dedit: debet tamen Confessorius talis, qui virtute talis concessionis eligitur, esse idoneus, & approbatus ab Ordinario. Fagn. *in c. fin. cit. n. 11. & seqq.* ita autem electus non hoc ipso potest abolere à reservatis; quia facultas ab his absolventi indiget speciali mentione *c. si Episcopus 2. b. tit. in 6.*

Dub. 8. utrum consuetudine acquiri possit facultas eligendi Sacerdotem non suum pro Confessione apud ipsum deponenda? Videtur non posse ob textum *c. si Episcopus 2. b. tit. in 6.* ubi reprobat consuetudo hæc eligendi sine licentia Pastoris proprii. Verum hic textus non obstat, quin locum habere possit consuetudo saltem immemorialis; quia hanc non afficit reprobatio consuetudinis solum generalis, ut dictum est, *Libr. 1. Tit. 4. n. 31.* & ratio est, quia talis consuetudo æquiparatur privilegio, ex certa scientia concessio à Principe *c. super quibusdam 26. v. præterea de V. S. & l. hoc jure 3. S. ductus aque 4. ff. de aqu. quotid. & astiv.* Quare verisimilius est, hujusmodi potestatem eligendi sibi Confessorium à Communitate aliqua vi consuetudinis immemorialis, vel huic æquivalentis acquiri posse: vel si nequeat saltem, viâ hac acquiri potest fori interni Jurisdictio, quod consuetudo istam conferens minus suspecta sit de irrationabilitate, nec ullo Jure reprobata. Wiestner *hic n. 68.*

Quæ-

47 Quæritur 5. quid sit Casuum Reservatio? *Reservatio est actus, quo Superior alicui inferiori vel non concedit Jurisdictionem in aliqua peccata, vel jam antea concessam eidem iterum aufert.* Sioz Trib. pœn. l. 2. q. 2. art. 3. §. 1. n. 57. la Croix tom. 7. n. 1599. pr. Herzig Man. Confess. n. 149. Hinc Casus reservati vocantur graviora quædam peccata, à quibus inferior Confessarius pœnitentes, in quos aliàs ordinariam, vel delegatam Jurisdictionem habet, absolvere nequit propter defectum Jurisdictionis ab illa sibi non concessâ, vel ablatâ. Wiestner hic n. 70. Herzig l. cit. ut proinde pro absolutione istorum obtinenda recurrendum sit ad Superiorem, qui potestatem ab his absolvendi inferiori denegatam, vel ablatam reservando sibi appropriavit. Introdûctâ autem reservatio ista est Ecclesiâ, & animarum bono, ut innuit Trid. sess. 14. c. 7. & can. 11. de Sac. Pœnit. tum quia ad regimen animarum internum spectat, non quævis peccata à quovis Confessore remitti, cum illorum aliqua exactius judicium exigant, & majorem peritiam Judicis, qui severitatem cum benignitate temperare, & corrigere pariter, atque mederi noverit; tum etiam ut hac necessitate adeundi Superiorem, & absolutionis obtinendâ difficultate, quasi freno, fideles coërceantur in officio, & à graviorum criminum perpetracione retrahantur. Palao tr. 23. D. un. p. 15. §. 1. n. 1. Wiestner l. cit.

48 Dub. 1. quænam peccata reservationi obnoxia sint? *Reservatio ad hoc requiruntur sequentes conditiones.* 1. ut sit peccatum mortale; nam venialia vel nequeunt, vel certè non solent reservari, cum nemo teneatur illa confiteri. Suar. D. 29. de Pœnit. sect. 3. n. 2. Coninck D. 8. de Pœnit. dub. 11. Laym. l. 5. tr. 6. c. 12. n. 3. concl. 2. Palao tr. 23. D. un. p. 15. §. 1. n. 4. Lugo de Pœnit. D. 20. n. 14. Wiestner 3. 73. la Croix l. cit. Herzig n. 153. & alij passim. 2. ut sit mortale, quod nondum clavibus subjectum, & directè remissum est; nam peccata jam semel subjecta clavibus, & remissa non sunt materia necessaria Sacramenti Pœnitentiæ. Wiestner n. 73. 3. ut sit peccatum externum; nam licet etiam peccata interna reservari possint, defacto tamen non solent, nisi in aliquam actum externum prodeant, ut notat la Croix tom. 7. cit. n. 1605. & ratio est, quia interna minùs pertinent ad externam gubernationem Ecclesiæ, quæ tamen in Casuum reservatione maximè spectatur. 4. ut sit in genere suo consummatum, nisi aliud exprimat: & quidem non quomodo-cunque, sed eo modo, quo ipsa Lege reservante exprimitur v. g. temere, scienter, presumptuosè commissum, ac perfectum;

quia verba Legum accipienda sunt cum effectu c. relatum 4. de Cler. non resid. & l. hoc eadèdem 1. §. hæc autem, ff. quod quisque Juris Sc. Hinc reservatum non est, in quo actus externus quoad circumstantias externas mortalis non est, licet mortalis sit ratione affectus interni, à quo procedit, e. g. si furtum factum sit rei levis cum animo auferendi summam gravem. Suar. tom. 4. de relig. tr. 8. l. 2. c. 18. n. 12. Lugo D. 20. de Pœnit. n. 15. Wiestner n. 76. 5. non debet esse dubium, an tale peccatum sit reservatum, vel mortale; nam in dubio, an tale sit, reservatum non censetur, partim quia ob ejusmodi dubiorum frequentiam Sacramentum Pœnitentiæ pœnitentibus, & ejus administratio Confessarijs nimis onerosa, & exosa foret, si Reservatio in omni dubio esset observanda; partim verò quia Reservatio odiosa, ac proin restringenda potius est, quam amplianda Reg. oia 15. in 6. Suar. de Censur. D. 40. sect. 6. n. 5. Dian. p. 4. tr. 3. ref. 4. Lugo l. cit. n. 18. Wiestner n. 74. Herzig l. cit.

Dub. 2. cui competat potestas reservandi peccata? *Competit solis illis, qui potestatem habent conferendi Jurisdictionem Ordinariam, vel Delegatam: ac propterea reservare peccata potest Papa respectu totius Ecclesiæ, Episcopus respectu suæ Diocesis, Prælati Regularis respectu sui Ordinis, vel Domûs, Parochus respectu suæ Parochiæ.* Suar. D. 29. de Pœnit. sect. 1. n. 4. Lugo D. 20. cit. n. 2. Sioz l. 2. q. 2. art. 3. §. 4. n. 62. Wiestner n. 77. & docet Magister usus de prioribus: de Parochis verò ratio, quamvis enim non soleant, nec etiam expediat eorum reservatione Parochianos gravari, tamen nullo Jure prohibentur Cooperatoribus suis, & alijs Sacerdotibus Jurisdictionem, quam ipsis dant, restringere, & certos casus excipere. Et quidem Summus Pontifex amplissimam habet potestatem reservandi peccata, ita, ut reservare possit quæcunque peccata gravia, prout ipsi visum fuerit utile ad rectam gubernationem Ecclesiæ: defacto tamen nulla peccata eidem reservata sunt, nisi quibus annexitur Censura reservata; quæ enumerantur partim in Bulla Cœnæ, partim in alijs Constit. Apost. apud Filliuc. Palao, & alios, qui de Censuris scripserunt; unde si propter ignorantiam Censura non incurritur, aut ea à Pont. relaxatur, cessat reservatio. Episcopus verò Trid. sess. 14. c. 7. de Sac. Pœnit. monet, sic uti potestate hac sua, ut Reservatio, quam faciunt, non in destructionem, sed in edificationem cedat, itaque moderata sit, ut fidelibus summè necessarium Sacramentum non reddat nimis onerosum, & ansam præbeat sacrilegè confitendi. Sed & Prælati Regularibus reservandi

vandi potestatem *Clemens VIII. Mot. propr. 1593.* restrinxit ad casus undecim, qui ab iisdem, si velint, & iudicent consultum esse, reservari possunt, simulque statuit, ut si ultra hos casus Superiores Regulares pro conservatione Religiosae observantiae, & puritate conscientiae existiment aliquos reservandos, non aliter istud faciant, quam cum matura discussione, & consensu Capituli Generalis pro toto Ordine, & Capituli Provincialis pro tota Provincia.

50 Dub. 3. quinam casus Episcopis sint reservati? *¶* circa hoc cujusque Diocesis Statuta, & consuetudines spectandae sunt, ut cum *Cajetano* monet *Palao tr. 3. D. un. p. 15. §. 2. n. 2.* nam ipso Jure iisdem probabiliter nulla peccata sunt reservata. Ex consuetudine in Episcopatibus reservari potissimum solet. 1. Homicidium voluntarium, quantumvis occultum sit, 2. crimen incendiatorum, hisque auxilium praestantium. 3. Sacrilegium per loci Sacri effractionem, despoliationem, aut voluntariam, illisque injuriosam humani sanguinis, vel feminis effusionem commissum. 4. perjurium, & falsum testimonium dictum in Judicio. 5. falsificatio Litterarum. 6. violenta manus injectio in parentes. 7. sortilegium, sive Magiae exercitium. 8. peccata, quibus annexa est Irregularitas. 9. adulterium notorium, eoque graviora carnis, aliaque delicta valde enormia, & publice scandalosa. *Laym. l. 5. tr. 6. c. 12. n. 4.* *Barbof. de Offic. Episc. alleg. 50.* *Palao §. 2. n. 2.* *Wiestner hic n. 78.*

51 Dub. 4. quinam casus juxta *Motum proprium Clem. VIII. cit.* reservari possint à Praelatis Regularibus? *¶* 1. Veneficia, incantationes, sortilegia. 2. Apostasia à Religione, sive habitu dimisso, sive retento, quando eò pervenerit, ut extra septa Monasterij, seu Conventus egressio fiat. 3. nocturna, ac furtiva è Monasterio, seu Conventu egressio, etiam non animo apostatandi facta. 4. proprietates contra Votum Paupertatis, quae sit peccatum mortale. 5. Juramentum falsum in Judicio Regulari, seu legitimo. 6. procuratio abortus, & auxilium, seu consilium ad hunc faciendum post foetum animatum, etiam effectu non secuto. 7. falsificatio manus, seu Sigilli Officialium Monasterij, aut Conventus. 8. furtum de rebus Monasterij in ea quantitate, quae sit peccatum mortale. 9. lapsus carnis voluntarius opere consummatus. 10. occisio, vulneratio, seu gravis percussio cujuscunque personae. 11. malitiosum impedimentum, aut retardatio, vel apertio Litterarum à Superioribus ad inferiores, vel ab inferioribus ad Superiores. *Laym. c. 12. cit. n. 6.* *Palao §. 2. n. 15. & seqq.*

Dub. 5. quinam casus sint reservati in Societate JESU? *¶* in hac II. relatis autoritate *Congregationis Generalis V.* additi sunt casus alii decem, videlicet 1. perjurium, & falsum testimonium in Judicio, & extra. 2. furtum, & usurpatio aliqujus rei contra votum Paupertatis in ea quantitate, quae efficiat peccatum mortale. 3. lapsus carnis voluntarius, & quidquid est contra Votum Castitatis, quod in actum externum prodeat. 4. inobedientia expressa, quae quis affirmat se nolle parere. 5. Seditio in Superiorem, & divisio à capite in grave nocumentum Societatis. 6. detractio famae, bonaeque existimationis aliorum, & discordiarum seminatio inter fratres. 7. Impedimentum excludens à Societate reituisse in Examine, vel in eodem mentum esse, unde grave aliquod incommodum oriri possit. 8. acceptatio, seu omisso litterarum absque licentia expressa, quae scilicet acceptatio, vel Missio contineat rationem peccati mortalis. 9. transgressio Votorum simplicium, quae Professio emittunt post Professionem. 10. Censuræ Societatis nostrae, seu peccata, quae in Constitutionibus, Bullis, vel Decretis annexam habent Excommunicationem: de quibus plura *Palao p. 15. cit. §. 3. per totum.*

Dub. 6. an reservationem incurrant etiam ignorantes? *¶* distinguendo; nam duplex est Reservatio; poenalis, & non poenalis. *Poenalis* dicitur, quae delicto in ejus odium, & poenam imponitur, & hoc modo imposita censetur, quando Lege specialiter ipsum delictum prohibetur simul, & punitur, quales sunt reservationes peccatorum, quibus Lege aliqua Ecclesiastica annexitur Censura, vel alia poena. *Non poenalis, & merè medicinalis* est, quae delicto solum imponitur in bonum fidelium, & Ecclesiae, vel Religiosae familiae rectam gubernationem: quo modo facta censetur, cum imponitur simpliciter, sive Lege delictum non simul specialiter prohibente. A *poenali* ignorantia, saltem invincibilis, delinquentem excusat, non verò à non poenali. *Sanch. l. 9. de Matr. D. 33. n. 18.* *Palao tr. 2. D. 1. p. 17. n. 8.* *Stoz Trib. Penit. p. 2. q. 2. n. 59.* *Wiestner hic n. 81.* *la Croix tom. 7. n. 1607. §. 1608.* *Herzig Man. Confess. n. 154.* Ratio de reservatione hac posteriore, seu non poenali est, quia est absoluta ablatio Jurisdictionis, sine qua poenitentis absolutio non subsistit, sive delictum scienter, sive ignoranter perpetravit. De poenali verò, quia sequitur naturam Legis poenalis, à qua taxata poena non incurritur ab eo, qui poenam impositam invincibiliter ignoravit. *Neque obstat*, quod Poenali etiam Reservatione Jurisdictio Confessario inferiori denegetur, vel

vel auferatur; quia hoc non fit omnino absolute, sed sub tacita conditione, *Nisi delinquens Legem, & eaque proditam reservationem invincibiliter ignoravit.*

54. Dub. 7. quis absolvere possit à Casibus reservatis? *R.* in articulo mortis absolvere ab ijs quibus Sacerdos potest; quia in hoc reservatio omnis cessat juxta Trid. sess. 14. c. 7. de Sacra. Pœnit. Neque sic absolutus, postquam convaluit, sistere se superiori tenetur, nisi peccato annexa sit Excommunicatio, vel alia Censura reservata; nam à tali peccato absolutus, postquam convaluit, sistere se Superiori debet, idque sub pœna reincidentia injungendum, ut patet ex c. de cetero 11. de Sent. Excomm. & c. eos qui 22. eod. in 6. Extra hunc articulum absolvere potest is, qui sibi absolutionem reservavit, hujus Superior, & ab istis delegatus ad finem absolvendi à reservatis. Et ita delegatam potestatem habent Episcopi in peccato Pontifici reservata, si sint occulta, & ad forum contentiosum nondum deducta, vi Trid. sess. 24. c. 6. reform. de vii etiam, si propter impedimentum stabile, e. g. senium, infirmitatem, itineris longitudinem &c. adiri non possit Pontifex, vel istius Legatus. Laym. l. 1. tr. 5. p. 2. c. 6. n. 5. Palao tr. 23. D. un. p. 15. §. 4. n. 2. Dicast. de Pœnit. D. 11. n. 268. Wiestner hic n. 84. la Croix tom. 7. n. 1624. Quam potestatem communior sententia etiam Parocho concedit, quando etiam Episcopus, vel alius privilegiatus adiri nequit, Tambur. de Casib. reserv. c. 12. §. 2. n. 28. Regulares tantum possunt, quantum ipsis conceditur per privilegia. Religiosi Mendicantes ex vi privilegiorum suorum, quæ à Sede Apostolica sibi indulta habent, absolvere quosvis fideles ad ipsos accedentes possunt à casibus Papalibus, exceptis ijs, qui in Bulla Cœnæ comprehenduntur: & hoc de Confessariis Societatis JESU cum aliis testatur la Croix tom. 7. n. 1611.

55. Dub. 8. quis absolvere possit à Casibus Episcopaliibus? *R.* ordinariè potestas absolvendi ab istis committi ab Episcopo solet Vicario ipsius in Spiritualibus Generali, & Pœnitentiario; frequenter etiam Decanis ruralibus, & Parochis. König hic n. 15. Wiestner ibid. n. 88. Regulares autem, etiam Mendicantes, ab istis vi privilegiorum suorum, non requisita, vel obtenta Episcoporum licentiâ, non possunt absolvere, prout statutum est ab Urbano VIII. 1628. & Clem. X. in Bulla incipit *Superna magni patris*, ut aded Alexander VII. in Decreto suo edito 24. Sept. 1665. inter alias prohibitas merito damnaverit etiam istam: *Mendicantes possunt absolvere à casibus, Episcopis reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate.* Extendit Decretum

hoc Viva ad Prop. 12. Alexandri VII. etiam ad casus, quos Papa, vel Jus commune, aut consuetudo reservat Episcopo: sed in hoc valde probabiliter contradicunt *Averfa*, & alii plusquam triginta Authores apud Thom. Hurtad. tom. 1. tr. 5. ref. 17. nam videtur esse sermo de casibus, quos ipsimet Episcopi sibi reservant. Hinc aliqui cum Pelizar, tr. 6. c. 2. n. 29. dicunt, Mendicantes posse absolvere a casibus, quos non Episcopus, sed Synodus reservat Episcopo: sed in hoc melius contradicit *Viva*; quod enim reservat Synodus, cui præest Episcopus, reservat ipse Episcopus. la Croix tom. 7. n. 1628. & alii passim. Dixi autem, *Regulares Confessarios non posse absolvere à Casibus Episcopaliibus, non obtenta ad id Episcoporum facultate*; nam absque hac Jurisdictionem in illos casus non habent: Unde hodie Regularium Superiores ab Episcopis petere solent facultatem à casibus illis absolvendi per subditos suos, quos Episcopali authoritate jam antea approbatos, ad excipiendas Sæcularium Confessiones exposuerint, exercendam. Wiestner hic n. 88.

Dub. 9. quis absolvere possit à casibus, quos pro Religiosis sibi subditis reservavit Generalis, vel Provincialis? *R.* si reservatio non est specialiter facta, expressè denegando potestatem quibuscunque aliis, ab his casibus præter Generalem, & Provinciale Ordinis, absolvere possunt Superiores Locales, & immediati, cùmque potestatem delegare aliis inferioribus. Suar. tom. 4. de Relig. tr. 2. l. 2. c. 19. n. 16. Palao tr. 23. D. un. p. 15. §. 4. n. 5. Wiestner hic n. 90. Ratio est, quia peccata ita generaliter reservata censentur reservata Superiori Religiosorum immediato, cùm ea ordinariè non expediat reservari absolutioni absentis; sic enim sæpe diu nimis Religiosus, in talem casum incidens, carere cogetur absolutione directa à tali casu, quod durum foret Religioso delinquenti. Ab alio autem vel sui, vel alieni Ordinis Confessario, nisi potestatem ad hoc sibi commissam habeat, etiam si aliàs iste vi privilegiæ Apostolice à peccatis, & casibus, Bullæ Cœnæ non comprehensis, possit absolvere, ipsi non possunt absolvi, ut dictum est supra n. 44. Excipitur, nisi talis Religiosus privilegium speciale habeat: & tale habent FF. Minores concessum à Sixto IV. ut possint semel in vita, & articulo mortis eligere Confessarium ex Ordine suo, ab istius Prælato approbatum, & ab isto absolvi ab omnibus criminibus, excessibus, & Censuris, etiam reservatis: quo privilegio etiam uti possunt quicumque Mendicantes, qui cum ipsis communicant in privilegijs, exceptis Religiosis Societatis JESU; quia hi ab alio Confessario, quàm per Superiorem designa-

signato absolvi per Constitutiones Apostolicas prohibentur. Palao l. cit. n. 6. Item simile privilegium habent FF. Prædicatores, concessum ab Innoc. VIII. vicus ex sui Superioris licentia iter agentes absolvi à quocunque crimine, quantumcunque reservato, possunt per quemvis Confessarium Sæcularem, vel Regularem, sicut absolvere eos potest proprii Ordinis Confessarius, ad hoc facultatem à Superiore obtinens, ut referunt. Rodriq. tom. 1. regul. q. 62. art. 5. Suar. tom. 4. de relig. tr. 8. l. 2. c. 19. n. 3. Palao §. cit. n. 10. qui tamen hoc ab aliis Religionibus acceptatum negant, & dubitant, an sub ea generalitate in praxin deductum sit in ipso Ordine Prædicatorum.

57 Dub. 10. an qui in Diocesi habet potestatem absolvendi à reservatis, eam exercere valeat in advenas, & peregrinos? Negant Navar. in can. placuit 3. dist. 6. de pœnit. n. 63. & Sot. dist. 18. q. 2. art. 4. Melius affirmant D. Anton. 3. p. tit. 17. c. 4. Palud. dist. 17. q. 3. Cajet. summ. V. Absolutio 2. Suar. D. 30. de pœnit. sect. 1. n. 4. Lugo D. 20. n. 71. Wiestner n. 89. quia ex tacito consensu Prælatorum, & consuetudine generali peregrini perinde, ut incolæ à Diocesano Confessariis absolvuntur: cons. qui in Diocesanos absolvendi potestatem habent, habere etiam censentur erga peregrinos. Estque perinde, ut DD. cit. cum aliis RR. notant sive peccatum tale sit reservatum in ipsa Peregrinatione, ubi domicilium habent, Diocesi tantum, sive in utraque, & etiam absolvendi: si tamen bona fide in talem Diocesim transferant; nam si mala fide, i. e. eo præcisè animo in alienam Diocesim transfuerint, ut absolutionem à casibus reservatis consequerentur, non possent ab istis absolvi per talem Confessarium. Wiestner l. cit. la Croix tom. 7. n. 1631. Ratio est, quia tali casu, ne elusoria fiat reservatio, Jurisdictio ad absolvendum ab istis casibus consuetudine, vel tacito consensu Episcoporum extraneis Confessariis non videtur delegata.

58 Dub. 11. quid dicendum, si peregrinus, habens Casum reservatum, confiteatur Confessario non instructo potestate absolvendi à reservatis? R. cum Suar. D. 33. de pœnit. sect. 1. n. 5. v. at verò cum distinctione: Vel enim peccatum reservatum est in Diocesi tam pœnitentis, quam Confessarii, vel in Diocesi pœnitentis tantum, non verò in Diocesi Confessarii, vel contra in hac, & non in illa. Si primum, fatentur omnes, si reservata non possent remitti à tali Confessore; quia à neutro Episcopo habet Jurisdictionem delegatam, ut constat. Si secundum, contra Sotum, & alios existimat Suarez

hujusmodi peregrinum ab ita reservatis per hujusmodi ordinarios Confessarios posse absolvi; quia talis pœnitens judicandus est ut incolæ illius Diocesis, & juxta forum illius. Si tertium, putant quidem nonnulli, etiam hoc casu absolvi pœnitentem peregrinum ab ordinariis Confessariis posse; quòd cum non sit subditus illi Episcopo, reservatio ab illo facta non videatur hujusmodi peregrinum tangere. Sed ipse Suarez cum Cajetano, & aliis negat absolvi ab istis posse; quia licet aliàs non sit subditus, tamen tunc judicatur ut subditus, & ut incolæ illius loci. Adde, quia reservatio non tam pœnitentem, quam Confessarium tangit, cui tollit Jurisdictionem in casum reservatum, ergo sufficit, quòd iste sit subditus, etiam si non sit subditus pœnitens.

Quæritur 6. quid sit Sigillum Sacramentale? R. hoc nomine venit obligatio non revelandi peccata, quorum notitia habetur, ex sola Confessione Sacramentali, nisi hoc pœnitens ipse concedat. Palao tr. 23. D. un. p. 19. §. 1. n. 1. & alii passim. Obligatio hæc inducta est Jure non tantum Ecclesiastico, sed etiam Naturali, & Divino. Ecclesiastico quidem can. Sacerdos 2. de pœnit. dist. 6. c. dilectus 13. de Excef. Prælat. c. omnis 12. v. caveat h. tit. Naturali autem tum ob tacitam promissionem, & pactionem inter consistentem, & Confessarium, tum propter Legem Charitatis, quæ dicit non faciendum alteri, quod nolumus fieri nobis; quilibet autem celari vult aliis secreta, præsertim peccata, propria confessione alicui commissa. Divino denique, quatenus ex perpetua praxi, & traditione Ecclesie Christus præsumitur ita instituisse, ut quam fieri potest, salvâ legitimâ formâ Judicii, Sacramentum hoc minimè redderetur odiosum. Atque ex hoc tertio capite oritur maximus ille rigor hujus Secreti, aded, ut ex nulla, etiam gravissima, & publicæ necessitatis, vel utilitatis causâ liceat Sacerdoti prodere peccata, quæ ipsi pro obtinenda Sacramentali absolutione in secreta Confessione detecta sunt, quo modo nullum Sigillum naturale obligat. Innoc. in c. omnis cit. n. 7. Abb. ibid. n. 25. Sylv. V. Confessio 3. q. 5. dist. 4. Navar. Man. c. 18. n. 55. Sanch. l. 3. de Matr. D. 13. n. 6. Suar. D. 33. de pœnit. sect. 2. n. 2. Palao §. cit. n. 3. Vallens. hic §. 13. n. 3. König n. 21. Wiestner n. 93. la Croix tom. 7. n. 1934.

Dixi 1. ex Confessione Sacramentali: talis erit, si fiat animo se accusandi, & peccata sua Ecclesie clavibus subjiçendi; nam ex hac sola oritur Sigillum hoc. Hinc casu, quo quis Sacerdoti peccata sua aperit sub specie Confessionis, animo ipsum decipiendi, seducendi; aut trahendi in partem delicti, iste Sigillo Sacramentali non obli-

obligatur, ut post alios antiquiores notat Navar. c. 18. cit. n. 53. Sanch. n. 6. cit. Suar. n. 6. Valq. q. 93. art. 4. dub. 3. n. 8. Laym. l. 5. tr. 6. c. 14. n. 2. v. ex his, Bonac. D. 5. q. 6. sect. 5. p. 2. n. 3. Palao tr. 2. n. 2. Stoz. Trib. Pœnit. l. 2. q. 4. n. 229. § 232. Wiestner bic n. 100. la Croix tom. 7. n. 1942. quia talis Confessio, quæ solum instituitur animo Sacerdotem decipiendi, vel seducendi, Sacramentalis non est. Debet autem certum esse, quod Confessio tali præcisè animo facta sit; nam si dubium est de intentione confitentis, tenebitur Sacerdos sigillo, ut Suar. l. cit. cum aliis addit: & ratio est; quia ad removendum omne periculum irreverentiæ Sacramento inferendæ, in tali dubio præsumendum est accedere bono animo ad Tribunal Sacrum. Idem à fortiori dicendum, si quis accedat Confessione tantum ad simulandum se confiteri, cum tamen de nullo peccato se accuset, sed tantum petat schedam Confessionis, la Croix l. cit. & apud hunc Laym. Lugo, Stoz, ex quorum doctrina tali non potest dari testimonium Confessionis; quia revera confessus non est. Salubriter tamen his casibus Confessarium monet laudatus Navarrus, ut iste tali animo confitentem peccata sua moneat, quod ex sacrilega ipsius peccatorum revelatione obligatio sigilli non oriatur.

61 Dixi 2. ex sola Confessione Sacramentali; nam si notitiam peccati, in Confessione sibi detecti à pœnitente, aliunde ante, vel post Confessionem accepit, ab usu hujus notitiæ non impeditur: conf. Sacerdos, cui furtum factum est, absque Sigilli violatione potest actionem furti adversus furem jam antè institutam prosegui, aut etiam inchoare, licet fur furtum hoc suum ei in Confessione detexerit, si ipse Sacerdos aliunde notitiam hac de re habeat, dummodo utatur solis iudicii aliunde acceptis. S. Thom. Supplem. q. 11. n. 5. Sot. dist. 18. q. 4. art. 6. concl. 2. Laym. c. 14. cit. n. 3. Wiestner n. 94, qui tamen monet, in hac re cautè agendum, & si fieri potest, pœnitentem potius ad alium Confessarium ablegandum.

62 Dixi 3. nisi hoc pœnitens ipse concedat; nam ex hujus concessione, & licentia potest uti notitiâ, etiam ex sola Confessione hausta. S. Thom. in 4. dist. 21. q. 3. art. 2. & in supplem. q. 10. art. 4. Navar. c. 8. n. 2. Sanch. l. 6. mor. c. 18. n. 43. Suar. D. 33. cit. sect. 5. n. 6. Valq. D. 93. art. 4. dub. 5. Laym. c. 14. n. 14. Bonac. D. 5. q. 6. sect. 5. p. 4. à n. 9. Palao p. 19. §. 1. n. 6. Wiestner n. 95. cum enim Sigilli obligatio principaliter pœnitentis favore sit introducta, ejus voluntate cessabit. Debet tamen licentia ista esse expressa, & formalis, voluntaria item, & libera, non vi

R. P. Schmalzgrueber L. V. T. II.

dolo, aut metu extorta. Palao l. cit. n. 7. § 8. cum aliis. Potestque semel data pro libitu revocari à pœnitente, cum ipsius usus ex voluntate ejusdem pendeat: unde non licet Sacerdoti neque in personis, neque in tempore, neque in aliqua circumstantia excedere modum in licentia præscriptum. Henric. l. 6. de Pœnit. c. 23. n. 2. Suar. sect. 5. cit. n. 7. Fagund. de 2. Eccl. Prac. l. 6. c. 1. n. 18. Laym. c. 14. n. 15. Palao n. 9.

Dub. 1. quis obligetur Sigillo Sacramentali? v. principaliter obligatur ipse Sacerdos, cui in Confessione Sacramentali peccata sua detexit pœnitens: secundario omnes alii, ad quos notitia Confessionis quoque modo, mediatè, vel immediate, justè, vel injustè pervenit. S. Thom. in 4. dist. 21. q. 3. art. 1. quest. 3. Scot. dist. cit. q. 2. Navar. in can. Sacerdos 2. de Pœnit. dist. 6. n. 42. Suar. D. 33. sect. 4. n. 8. Valq. q. 93. art. 4. dub. 1. § seqq. Fagund. l. 6. cit. c. 6. n. 26. Dian. p. 2. tr. 15. res. 14. Laym. c. 14. n. 17. Palao p. 19. §. 4. n. 1. Wiestner bic n. 96. la Croix tom. 7. n. 1951. §c. Ratio est, quia aliàs non satis cautum foret fidelibus, peccata sua confitentibus, si Sigillo Sacramentali non etiam adstringerentur illi, ad quos notitia dicto modo pervenit.

Quare ad Sigillum Sacramentale tenetur 1. Confessarius, cui quis manifestat sua peccata: quod non solum verum est de Confessario legitimo, sed etiam de eo, qui à pœnitente bona fide existimatur talis; quia saltem ex intentione pœnitentis Confessio ei facta Sacramentalis fuit. 2. internuntius, & interpres confitentis. 3. huic adstantes, siquid ex Confessione præter voluntatem suam, vel de industria audiant. 4. ij quibus Sacerdos vel de licentia pœnitentis, vel sine hujus licentia peccatum ipsius revelavit. 5. Superior, à quo Confessarius petiit facultatem absolvendi à reservato. 6. qui ante actualem Confessionem à pœnitente consulitur de modo peccata sua Sacerdoti debite exponendi. 7. is, cui pœnitens peccata sua pro Confessione rite peragenda dictavit ad calamum. 8. qui Confessionem alterius, in charta descriptam, legit. 9. omnes illi, qui in casu imminentis naufragii, prælii, vel alio simili peccata sua publicè confitentem audierunt. Suar. D. 33. sect. 4. Laym. c. 14. n. 17. § seqq. Palao §. 4. cit. à n. 5. Wiestner n. 97. Reiffenst. n. 2. & alii supra.

Ipse pœnitens per se Sacramentali Sigillo non obligatur, ut contra Navar. in can. Sacerdos cit. n. 115. melius docet Major in 4. dist. 21. q. 3. arg. 11. Sot. de Secret. tege. membr. 3. q. 4. concl. 4. Tolet. l. 3. c. 20. Suar. sect. 4. cit. n. 2. Coninck D. 9. dub. 3. Laym. c. 14. cit. n. 20. Wiestn. n.

X

98.

98. la Croix n. 1955. § 1656. quia obligatio Sigilli, ut n. 62. dictum est, introducta est in favorem penitentis; quilibet autem favore pro se principaliter introducto renuntiare potest. Dixi per se; per accidens enim obligari potest, non quidem Sigillo Sacramentali, sed naturali ad occultanda ea, quae in Confessione gesta, vel dicta sunt, si ipsorum manifestatione istius existimatio notabiliter laederetur: quo casu haec revelantes graviter peccant, nisi Lex Charitatis, vel praecipuum Juris revelationem eorum exigeret, ut fit in casu sollicitationis ad Venerea, Wiestn. l. cit. cum reliquis supra.

65 Dub. 2. quanam sub Sigillum Sacramentale cadant? R. 1. sub hoc Sigillum cadunt omnia peccata tam venialia, quam mortalia poenitentis, quae ipse in Confessione aperuit Sacerdoti, etsi publica sint, aut absque omni dolore confessi: quin imo quae committenda narrantur, si ex intentione se disponendi ad absolutionem mediis Sacerdotis exhortationibus dicta fuerant; quia ea confessio iniqui propositi saltem ex intentione Sacramentalis extitit. Suar. D. 33. sect. 2. n. 8. Coninck D. 9. dub. 1. n. 3. Bonac. D. 5. q. 6. sect. 5. p. 2. n. 7. Laym. c. 14. cit. n. 5. Palao p. 19. §. 2. n. 4. 2. peccata complicitatis, & aliae circumstantiae, quae ad explicandum peccatum narratae sunt, ut si confitens homicidium, dicat Titium sibi socium in hoc delicto fuisse, si declarans se suscepisse Ordines faciat, se esse illegitimum, si accusans se de jactatione Nobilitatis, confiteatur se ignobilem esse &c. nam hoc casu sub sigillum cadit etiam peccatum Titii, natalium illegitimitas, defectus nobilitatis &c. quia licet ista non sint materia Confessionis, conducunt tamen, saltem ex opinione poenitentis, ad materiae explicationem. Secus est de iis, quae ad explicationem peccatorum dicta non fuerunt. Palao n. 5. § 6.

67 Procceditque hoc, etsi ex aliquo defectu sive poenitentis, sive Confessarii absolutio non sequatur. Et verum est, ita, ut neque cum ipso poenitente, hoc invito, de peccatis, vel aliis in Confessione ad explicanda peccata detectis, aut etiam de errore in Confessione interveniente extra Confessionem loqui liceat. Sanch. l. 3. de Matr. D. 16. n. 3. § 15. Suar. D. 33. sect. 5. pr. Fagund. l. 6. c. 4. n. 33. Bonac. sect. 5. cit. p. 4. n. 8. § 11. Laym. c. 14. n. 9. fin. Dian. p. 3. tr. 4. ref. 87. § p. 5. tr. 11. ref. 18. Palao p. 19. § 3. n. 14. § 15. Wiestn. n. 101. Ratio est, quia id cederet in quandam confusionem, & pudorem poenitentis, & Sacramentum redderet onerosum, atque exosum. Accedit, quia ipso poenitentis post absolutionem bene, vel male indultam

recessu à Sacro Tribunali Judicium Sacramentale finitur, & cessat Officium Judicis in foro interno. Hinc arctius est Sigillum Sacramentale, quam naturale, quod ejusmodi locutione cum eo, qui illud concedit, non violatur.

Dixi extra Confessionem; nam antequam Judicium Sacramentale plene finitum sit, etiam statim post absolutionem datam, loqui, cum poenitente de peccatis in Confessione apertis, restitutionis modum praescribere, aliquid interrogare, errorem corrigere sine Sigilli violatione Sacerdos potest, Lugo D. 23. n. 70. Stoz n. 194. Wiestner n. 102. la Croix tom. 7. n. 1980. Item potest de peccatis in Confessione detectis, si ita necessarium, aut utile videatur, cum poenitente loqui in sequentibus Confessionibus, quando iterum sultinet personam Christi, eundem poenitentem admonere de defectu in Confessione priori commisso, repraesentare gravitatem relapsus &c. ut communis DD. admittit.

Dub. 3. an notitia peccati, in confessione accepta, uti liceat in gubernatione, aliisque actibus externis, concernentibus poenitentem v.g. aliquid ei negando? Affirmant hoc quidem non pauci magni nominis DD. quod talis usus in poenitentis commodum cedat, quin ullo modo diffametur, aut suspectus reddatur, eive peccatum exprobetur. Sed esto, ex usu isto notitia nullum poenitenti sequatur detrimentum, vel nota apud alios, est tamen hic usus tacita quadam exprobratio peccati in Confessione aperti, ita, ut fideles, si intelligerent, talem usum notitiae esse licitum, facile ab usu hujus Sacramenti absterrentur. Hinc merito negativam tenent Sylv. V. Eucharistia 3. n. 7. Navar. Man. c. 21. n. 55. Sanch. l. 3. de Matr. D. 16. n. 3. Coninck D. 9. dub. 4. n. 6. § 69. Delrio l. 6. Diquif. Mag. sect. 2. Bonac. D. 5. q. 6. sect. 5. p. 4. à n. 14. Laym. l. 5. tr. 6. c. 14. n. 22. Dian. tr. 4. ref. 46. Palao p. 19. §. 3. n. 20. Lugo D. 23. n. 126. Stoz n. 254. Wiestn. hic n. 108. la Croix tom. 7. n. 1977. ob Decretum Clementis VIII. editum 26. Maji 1594. quo serio cavetur, ne Superiores Regularium, vel Confessarii, ad istorum gubernationem promoti, notitia ex Confessione accepta ad externam gubernationem ullo modo utantur. Ante quod Decretum Claudius Aquaviva Praepositus Generalis Societatis JESU Instru. 5. & Ordin. comm. 6. 21. severè prohibuit introductionem, & praxin doctrinae, permittentis usum notitiae ex Confessione acceptae.

Et hinc violati Sigilli reus est 1.70 Episcopus auferens alicui Officium à nullo suo pendens, Collator non confers Beneficium, Patronus non praesentans, Elector non

non eligens ad Prælatum, cuius administrationem Ecclesiæ, vel Monasterio damnosam, aut animabus periculosam ex qualitate peccatorum, sibi in S. Tribunali expofitorum, fore cognoscit. 2. Superior ad impediendam continuationem peccati alicujus sibi subditi Regularis seris muniens fores, obstruens fenestram, diligentibus visitans locum, per quem illum ex Monasterio furtivè egredi consuevit ex sola ejus Confessione novit. 3. Parochus S. Eucharistiam, vel assistentiam, aut benedictionem nuptialem etiam privatim negans ei, quem ex Confessione novit ad Sacramentum illud indispositum, vel propter obstantia impedimentum Canonicum ad Matrimonium contrahendum inhabilem esse. 4. Sacerdos dimittens furacem famulum, peccandi materiam, vel occasionem eidem subtrahens, vel etiam ad timorem DEI, vitiorum fugam, Virtutis studium ferventius exhortans eum, quem vitium deditum novit ex sola ipsius Confessione. Sanch. l. 3. de Matr. D. 16. n. 3. § 4. Laym. c. 14. an. 14. Bonac. p. 4. à n. 14. Palao §. 3. cit. Stoz à n. 250. Wiest. n. 104. la Croix tom. 7. n. 1963. 1976. § 1977.

71 **Contra notitiã ex Confessione hausta** Confessarius moveri potest ad fundendas preces, & pia opera peragenda pro conversione, & salute animæ poenitentis, ad investiganda media, & modos eum juvandi, ad legendos libros, & consulendos viros doctos, sèque in scientia perficiendum, ad rigorem suum corrigendum, sèque poenitentis genio magis conformandum, ad complicera melius examinandum, ita tamen cautè, ut nullatenus iste possit advertere, quòd Confessarius ipsius examinandi aniam ex alterius Confessione sumpserit. Imò si Confessarius novit ex confessione Titii, sibi à Sempronio parari insidias, poterit non exire domo, etsi aliàs exiturus esset; & si cognoscit sibi præparatum venenum, poterit non accipere poculum, in quo illud sibi novit præparatum esse. Sanch. l. cit. n. 4. Laym. n. 21. Palao n. 18. Lugo D. 23. n. 101. Stoz n. 248. Wiestner n. 105. Ratio est, quia his actionibus nullum incommodum, molestia, aut pudor affertur poenitenti, ut ex earum licito usu Sacramentum Poenitentia difficius, aut exosum reddatur.

72 **Dub. 4. an violati sigilli reus sit** Confessarius, revelans peccatum sibi in Confessione detectum, si peccatorem non nominet, & absit periculum omne ipsius manifestandi? **Affirmat Abb. in c. omnis** 12. b. tit. n. 7. ductus textu c. cit. ubi non solum prohibetur, ne Sacerdos verbo, aut signo, aut quovis alio modo prodatur peccatorem, sed etiam additur, quòd si peccatum in Poenitentiâ Judicio sibi detectum

presumpserit revelare, plectendus sit poenis ibi præscriptis.

Sed oppositum melius tenent S. 73 Thom. dist. 21. cit. q. 3. art. 1. q. 1. Sylv. V. Confessio 3. n. 2. Navar. in can. Sacerdos 2. de poenit. dist. 6. n. 75. § 78. Fagnan. in c. officii 9. b. tit. n. 26. Wiestner n. 107. Ratio est, quia cessante causâ, cessat effectus, ut habet communis Regula. atqui causa finalis, cur prohibitum sit revelare peccatum in Confessione detectum, est, ne prodatur peccator, & sic fideles absterreantur à Confessione Sacramentali, ut patet ex c. cit. §. caveat. & hæc causa cessat, si ita cautè Confessor revelet peccatum, ut inde in peccatoris notitiam veniri non possit. ergo tunc cessat prohibitio revelationis peccati.

Conf. quia peccata ipsa sine expressione personæ non cadunt sub Sigillum Confessionis; nam Sigillum Confessionis est Juris Divini, ita, ut nemo præter poenitentem in illo dispensare possit, ut docent communiter TT. & Canonistæ. atqui circa revelationem peccati dispensat Concilium Generale c. cit. & statuit, licere Sacerdoti consilii causâ revelare alteri peccatum, quòd in Confessione audiit, igitur dicto cap. solum prohibetur revelatio peccati in Confessione auditi per ordinem, & relationem ad confitentem, quando scilicet ita revelatur peccatum, ut exinde etiam is, qui peccavit, noscatur. talis autem non est, cum e. g. aliquis dicit: *Tale, vel tale peccatum mortale audi in Confessione*: imò etiam viri graves talia solent dicere absque scrupulo, teste Navar. l. cit.

Salubriter tamen monent **citt. DD. 75** cautè admodum, & rarissimè utendum hac manifestatione, tum quia in Jure unicuique casus necessitatis consilii approbatus invenitur; tum verò quia quantacunque adhibeatur cautela, & nullum adesse videatur periculum manifestandi poenitentis, aliquando tamen circumstantiæ eundem aperiunt: proinde expedit etiam à manifestatione solius peccati abstinere extra necessitatem petendi consilium.

Dub. 5. cui Virtuti adverteatur violatio Sigilli Sacramentalis? **34.** adveratur Religioni simul, & Justitiæ: Religioni quidem; quia injuriosa est ipsi Sacramento Poenitentia, illud fidelibus onerosum reddendo: Justitiæ autem; quia injuriosa, & damnosa est ipsi poenitenti, ad cujus famæ, & exultationis læsionem tendit, & obligationem inducit ita sacrilegè læsam reparandi. **Suar. D. 33. de Poenit. sect. 1. n. 13. Co-** ninck D. 9. dub. 1. pr. Fagund. de 2. Prac. Eccl. l. 6. c. 1. n. 2. § 6. Bonacin. D. 5. q. 6. sect. 5. p. 1. n. 4. Palao tr. 23. D. un. p. 19. §. 1. n. 2. Lugo D. 23. n. 4. Wiestner hic n. 108. § 109. Et hoc verum probabilius

lius est etiam casu, quo aliàs, seclusa ratione Sacramenti, ad Secretum naturale penitenti servandum Confessarius non tenetur; quia Confessio implicè involvit pactum inter penitentem, & Confessarium de Secretis servando omni casu, quo id servandum est ex Institutione Divina hujus Sacramenti, quod pactum tali casu violatur. Suar. l. cit. n. 14. Lugo n. 16. Wiestner n. 109.

77 Estque violatio hæc peccatum ex genere suo mortale, quamvis ex imperfectione actus, sive ob defectum deliberationis, & advertentiæ rationis possit esse veniale, imò aliquando vacare omni culpa. Wiestn. n. 110. An verò veniale esse possit ob parvitatem materiæ, dubitari potest, si scilicet veniale tantum peccatum penitentis revelatur, & nullo signo manifestatur, quòd notitia ejus habeatur ex Confessione; nam tali casu propter levitatem rei non infertur grave nocumentum penitenti. Verùm hæc ratio bene quidem probat, violationem Sigilli posse reddi peccatum veniale quoad malitiam injustitiæ, interim tamen manebit peccatum grave adversus Religionem, ut bene notant Navar. in can. Sacerdos cit. n. 39. Henric. l. 6. c. 19. n. 3. Suar. sect. cit. n. 12. & sect. 3. n. 1. Coninck D. 9. n. 24. Laym. l. 5. tr. 6. c. 14. n. 1. Bonac. p. 1. n. 4. Palao §. 1. n. 12. Lugo n. 7. Gobat Exper. tr. 7. n. 834. Wiestn. hic n. 111. & 112. la Croix tom. 7. n. 1937. Ratio est, quia fractio Sigilli etiam per revelationem alicujus levissimi peccati in gravissimam Sacramenti Penitentia irreverentiam cedit, quòd illud odiosum reddat, & homines ab ejus usu retrahat.

78 Neque ad hoc, ut peccatum alterius, in Confessione rescitum, cum manifestatione peccatoris aperiri aliis possit, ullo casu, & pro quocunque bono, totaque Rep. ab ingenti malo temporali, vel spiritali liberanda dispensari potest ab ipso etiam Summo Pont. ut contra Altifiodor. l. 4. Summ. tr. 6. c. 3. q. 7. teste P. Wiestner n. 113. habet unanimis sententia omnium alicujus nominis TT. id desumentium ex communi Ecclesiæ sensu, & perpetua traditione. Ratio est, quia si ad peccati alicujus, ex sola Sacramentali Confessione cogniti, revelationem dispensari posset, hoc ipso homines multis casibus absterri possent ab usu, & integritate Sacramenti sibi tam necessarii, cum timere possent, ne Confessarius habeat, vel impetraturus sit dispensationem ad manifestationem alicujus sui peccati.

79 Dub. 6. quæ sit pœna Sacerdotis violantis Sigillum? Hæc est depositio ab omni Officio Sacerdotali, & veteri quidem rigore præterea patriâ, & alia stabili mansionem interdictus, cogebatur perpetuò

peregrinari can. Sacerdos 2. de Penit. dist. 6. Quia verò hæc vagandi necessitas cedere videbatur in opprobrium Ordinis Ecclesiastici, cum tempore ei suffecta est perpetua penitentia, in arcto Monasterio peragenda c. omnis 12. b. tit. 7. caveat. Nunc verò, postquam etiam detrusio in Monasterium à Curiarum Ecclesiasticarum usu recessit, Sigillum Sacramentale violantes condemnantur ad perpetuos carceres, triremes &c. Pœna autem, quæ factò ipso incurratur, huic crimini sancita in Jure reperitur nulla, ut notant Fagund. præc. Eccl. 2. l. 6. c. 7. n. 2. Palao tr. 23. D. un. p. 19. §. 1. n. 13. Lugo de Penit. D. 23. n. 147. Wiestner n. 116. Reiffenstuel n. 4. Putarunt quidem aliqui relati à Suar. D. 33. de Penit. sect. 8. n. 2. fractione Sigilli Irregularitatem contrahi. Sed melius cum eodem Suar. l. cit. id negant Fagund. l. cit. n. 3. Lugo n. 146. Wiestner n. 117. la Croix tom. 7. n. 1999. quia hoc Jure expressum non reperitur.

Ut verò pœnis prædictis locus sit DD. exigunt. 1. ut Sacri Sigilli violator sit Sacerdos; nam pœna n. præc. relata can. Sacerdos, & c. omnis 7. caveat est. tantum statuuntur violationi Sigilli, à Sacerdote attentata: & hinc si alius Clericus, vel Laicus Sigillum violat, non ordinariæ, sed arbitrariæ pœnæ, quæ tamen secundum qualitatem excessus exasperari potest, obnoxius est. Suar. D. 33. sect. 8. n. 2. Lugo n. 147. Vallens. hic §. 13. n. 6. Wiestner n. 318. Reiffenstuel n. 5. 2. ut revelet peccatum; nam si aliud quidpiam, quod sub Sigillum cadit, in Confessione defectum revelet, e. g. defectum natalium, vel aliud quidpiam penitenti ignominiosum, arbitrariâ solum, multò tamen graviori pœna, quam violans Secretum naturale, puniri debet. Dian. p. 5. tr. 11. ref. 51. Wiestn. n. 119. Reiffenstuel n. 6. 3. ut peccatum revelet alteri; nam si ipsi penitenti objiciatur, cum hæc objectio propriè revelatio non sit, iterum locus erit extraordinariæ duntaxat pœnæ. Granad. de Sacram. contr. 11. tr. 11. D. 8. n. 3. Wiestner n. 120. Reiffenstuel n. 8. 4. ut peccatum revelet præsumptuosè 7. caveat cit. ibi, Qui præsumpsit revelare; nam si ex ignorantia, vel inadvertentiâ, hoc faciat ut serè solent, qui animi secreta produnt in delirio, somno, vel ebrietate, cum talis locutio humana plerumque non sit, non erit ulli, vel saltem non ordinariæ fracti Sigilli pœnæ obnoxius. Stoz Trib. penit. l. 2. q. 4. n. 277. Wiestner n. 121. Reiffenstuel n. 7.

Dub. 7. quis sit Judex in causis fractionis Sigilli? Videtur de hac cognoscere posse Judex Sæcularis exemplo Jacobi I. Arragonum Regis, qui Episcopo Gerun-

Gerundenſi ſacrilegè linguato linguam à tergo extrahi, & Senatus Theoloſani, qui Sacerdotem huius criminis reum in furcam agi, & cadaver ejus igne cremari juſſit, ut de priore teſtis eſt Aldrete l. 2. *Eccl. Diſcip.* c. 19. n. 2. de poſteriore Raynaud. *Prat. Spirit. Hiſt.* 13. Sed dicendum, communi Jure ſpectato, Judex competens in cauſa fracti Sigilli eſt tantùm Eccleſiaſticus. Fagund. de 2. *Prac. Eccl.* l. 6. c. 7. n. 1. Lugo D. 23. n. 148. Gobat *Quinar.* tr. 5. n. 200. Wiefn. n. 122. Reiffenit. n. 9. quia hoc caſu tam reus, quàm ipſa ratio cauſæ, quæ naturâ ſua Spiritualis, & Eccleſiaſtica eſt, à Jurisdictione Judicum Sæcularium omnino eximitur. Unde ad exempla in contrarium allata dicendum, id factum fuiſſe, vel quod hi Judices delegatam à Pontifice authoritatem habuerint, vel quia Clericus reus antea degradatus ipſis pro ſupplicio exequendo eſt traditus; aliàs id factum fuiſſet cum violatione Libertatis Eccleſiaſtica.

81 An verò cauſa violati Sigilli deferenda ſit ad Inquiſitores, controverſia eſt? Affirmant aliqui, quod enormitas irreverentiæ Sacramento illatæ delinquentem de Hæreſi ſuſpectum reddat. Sed meliùs Moſſef. tr. 7. c. 23. à n. 68. Bonac. D. 5. q. 6. ſeç. 5. p. 1. ſn. Palao tr. 23. D. un. p. 19. §. 1. n. 14. Dian. p. 4. tr. 8. reſ. 93. Lugo D. 23. n. 148. Pignat. tom. 7. *Conſult.* 54. n. 6. diſcuſſionem cauſæ iſtius Judicialem adſtruunt Judici Eccleſiaſtico, cui tanquam Ordinario ſuo reus ſubjectus eſt; neque enim S. Inquiſitionis Officium in hujusmodi cauſis ſe intromittere ſolet, teſtibus Dian. Lug. Pignat. cit. Excipitur, ſi revelatio qualificata, ejusque præſumptioni Hæreſis admixta ſit. Qualificata autem ad hunc effectum cenſetur, quando non præciſè ex multoſo Sacerdotis affectu, ſed ex pravo ejus ſenſu in rebus fidei provenit, ut ſi is negaret, Pœnitentiam eſſe Sacramentum, vel huic annexam ſilentii obligationem; ſi verbo, aut facto ostenderet, eam obligationem eſſe parvi pendendam; ſi crimen iſtud amiſſiſſet ſæpius, aut aliàs eſſet improbæ, & de Hæreſi ſuſpectæ converſationis &c. DD. cit.

82 Dub. 8. quando Judex adverſus Sacerdotem Sigilli violati reum poſſit procedere? *Certum eſt*, procedere adverſus eundem poſſe, ſi licentiam ad hoc ipſi concedat pœnitens, cujus peccatum, in Sacro Tribunali cognitum, ſacrilegè proditum eſt; aliàs enim tolleretur omnis proceſſus Judicialis circa hoc crimen, & pœnæ adverſus iſtud ſtatutæ, utpote per ſententiam inſiſſendæ, locum non haberent, niſi in eo, qui ultro confiteretur hoc crimen à ſe commiſſum.

Controverſia eſt, an adverſus violatorem Sacri Sigilli procedere Judex Eccleſiaſticus poſſit etiam ſine pœnitentis licentiâ? In negativam inclinat P. Gobat tr. 5. *Quinar.* à n. 182. & in *Append.* ad hunc n. 182. & ſeqq. & videtur ſequi ex n. 63. ubi dixi, omnes illos obligati Sigillo Sacramentali, ad quos notiſſima peccati, à Confefſario præſumptuoſè revelati, pervenit, ita, ut ſine pœnitentis, cujus peccatum revelatum eſt, licentiâ non poſſit uti illâ notiſſimâ, uteretur autem iſtâ notiſſimâ delator, qui denuntiaret hoc crimen, teſtes, qui de Sigillo fracto deponerent, Judex deferentem examinans, ipſe Sacerdos ſponte, vel ad interrogationem Judicis delictum ſuum confeſſus &c. ergo &c.

Sed eſt ſententia iſta veriſimilis ſit, 83 veratamen videtur affirmativa, quam ſequitur Sto. *Trib. pœnit.* l. 3. q. 4. à n. 288. Wiefner hic n. 128. Reiffenſtuel *ibid.* n. 11. Ratio eſt 1. quia neceſſitas licentiæ à pœnitente obtentæ ad inſtituendum Proceſſum neque ex inſtitutione Divina, neque ex definitione Eccleſiæ, vel traditione PP. probatur, imò eam licentiam non requiri, ſatis conſtat ex *can. Sacerdos* 2. de *Pœnit. diſt.* 6. & c. *omnis* 12. *V. caveas* b. tit. ubi pœna Depoſitionis, & perpetuæ Pœnitentiæ ſtatuitur, abſque ulla mentione de pœnitentium licentiâ requirenda. 2. B. Petro, & Succefſoribus à Chriſto tradita eſt omnis poteſtas neceſſaria, & valde conducens ad rectam fidelium in utroque foro gubernationem, ac proinde etiam facultas independens à licentiâ cujuſcunque privati, procedendi adverſus criminoſos, delictorum publicè ſcandaloroſorum, Spiritualium animarum bono, & Sacramentorum reverentiæ adverſantium reos. tale delictum autem eſt violatio Sigilli Sacri; ergo &c. 3. violatio Sigilli eſt crimen publicum, utpote Sacriligium, conſ. inferit non tantùm injuriam privatam pœnitenti, ſed publicam Sacramento, & Eccleſiæ. atqui privatus, licet injuriam ſibi illatam poſſit remittere, non tamen poteſt impedire voluntate ſua Judicium, & punitionem publicam. ergo &c. 4. per delationem, inquiſitionem, & proceſſum adverſus reum violati Sigilli promovetur potiùs reverentia Sacramenti, & obſervantia illius, tanquam per medium aptiſſimum ad finem hunc obtinendum, atqui nulla Lex excludit media, quibus ſerè unice obtineri obſervantia ipſius poteſt, vel illorum mediolorum uſum in arbitrium ſubditorum reſert. 5. denique ſi opus eſſet licentiâ pœnitentis ad inſtituendum proceſſum adverſus violatorem Sigilli, ſequeretur impunem, tutumque fore ab omni pœna illum, qui defuncti alicujus peccata, quantumcunque graviffima, à ſe in Confefſione

sione rescita, coram pluribus, & tota communitate propalaret; nam tali casu adversus ipsum ex defectu licentiæ, à pœnitente non ampliùs obtinibilis, nullus ampliùs institui posset processus, vel quæstio. Sequela ista per se videtur absurda esse. ergo &c.

86 Ex quo patet ad Argumentum contrarium; dicendum enim, quòd dogmatis illius generalitas non comprehendat casum, quo notitia, ex Sacramentalis Sigilli fractione profecta, unicè adhibetur, tanquam medium ad tuitionem reverentiæ Sacramento debitæ, & ad conservationem illius, ac redintegrationem, atque ad potestatem Ecclesiæ in violatores pro aliorum exemplo necessarium, & ordinarium.

87 Dub. 9. an, & qualis probatio sit necessaria, ut procedi possit adversùs violatorem Sigilli? R. si Sacerdos delictum hoc suum ultro confitetur in Judicio, Denuntiator, vel Accusator relevatur à probandi onere arg. l. generaliter 13. C. de non num. pecun. & dictum est Lib. 2. Tit. 18. n. 20. Si verò Sacerdos id negat, probatio incumbit acculanti, ut denuntianti: quæ propter Sacrilegii istius, naturâ suâ ferè secreti, enormitatem, fieri potest etiam per testes singulares, ita, ut sufficienter probatum intelligatur, si unus testis deponat, hoc tempore, vel loco peccatum, aliquod à Confessario revelatum, alius alio, aut si unus dicat, ab ipso revelatum hoc peccatum, alius aliud. Tann. tom. 4. D. 6. q. 9. n. 122. Stoz Trib. Pœn. l. 2. q. 4. n. 281. Wiestner hic n. 133. Reiffenstuel ibid n. 18. Conf. si per hujusmodi testes, vel aliter probatum sit crimen istud, & reus pro sui defensione nihil opposuerit, perinde ut confessus, obnoxius erit panis violati Sigilli. Wiestner n. 130.

88 Dixi, si nihil opposuerit; nam si Exceptionem aliquam Sacerdos, de crimine hoc inculatus fecerit, spectanda est qualitas hujus Exceptionis; potest enim pro sui defensione allegare, sibi peccatum hoc in Confessione non apertum, sed aliâ viâ innotuisse, & potest dicere, se revelationem istam fecisse cum pœnitentis licentiâ. Si primum, Sacerdos

inculatus tenetur ostendere, quâ viâ, & modo id cognoverit; in qua probatione si defecerit, ob revelationis, quæ explorata est, temere factæ præsumptionem, quæ tali casu contra ipsum militat, plestendus erit, sed quia de Sacrilegio non est convictus, extraordinariâ duntaxat pœnâ, Abb. in c. omnis 12. h. tit. n. 26. Sylv. V. Confessio 3. n. 5. Palao tr. 23. D. un. p. 19. §. 1. n. 11. Lugo D. 23. n. 151. Pignatell. tom. 7. consult. 54. n. 12. Wiestner n. 131. Reiffenstuel n. 7. §. 13.

Si secundum, cum Lug. l. cit. Wiestner n. 132. Reiffenstuel n. 14. §. 15. distinguendum est, an accusator sit ipse pœnitens, vel alius tertius. Si ipse pœnitens, licentiâ ab hoc sibi datam probare debet Confessarius; quia est facti quæstio, quæ ab allegante probari debet: unde hoc casu ad licentiâ tibi datâ probationem, sive purgationem Confessario deferendum Juramentum, & huic præstatio acquiescendum est: imò, ut Dian. p. 5. tr. 11. res. 52. Wiestner n. 132. §. non malè, Reiffenstuel n. 16. notant, si revelatio pœnitenti, aut ejus complici parum, aut nihil damni afferat, & Confessarius sit vir prudens, vitæque, & famæ integræ, standum est ejus assertioni simplici, & non juratæ, contra inficiationem pœnitentis. Secus, si pœnitens sit probatæ vitæ, eique, vel tertio revelatio graviter damnosa sit. Wiestner, Reiffenstuel l. cit. Cæteris tamen paribus in dubio potius Confessario, quam pœnitenti credendum; quia in factis, quæ ad Officium ejus spectant, & aliter sciri non possunt, præsumptio est pro Judice. Wiestner l. cit. Reiffenstuel n. 17. la Croix tom. 7. n. 1989.

Si verò accuset aliquis tertius, accusatori incumbit probare, licentiâ non esse datam à pœnitente, propter præsumptionem militantem pro Confessario, qui tamdiu præsumitur vir bonus, & nihil deliquisse contra Sigillum, quamdiu contrarium non probatur c. un. de Scrutin. c. fin. de Præsumpt. & l. meriti §. 1. ff. pro Socio.

